

ยุทธวิธี ๘ ชั้น
แห่งการเป็นมนุษย์
(ฆ่าคน ๘ ชั้นได้)

ยุทธวิธี ๘ ชั้นแห่งการเป็นผู้พิชิต (พาทุงฯ ๘ ที่พิชิตจนได้)

คำนำ

ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนต้องเผชิญกับการต่อสู้ ในรูปแบบ และจุดมุ่งหมาย ที่ผิดแผกแตกต่างกันออกไป ตามเงื่อนไขของ สภาพแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และความเจริญแห่งภูมิจิต ภูมิปัญญา ที่พัฒนาแปรเปลี่ยนไป ในแต่ละยุคแต่ละสมัย

นับตั้งแต่การต่อสู้กับภัยพิบัติทางธรรมชาติ ต่อสู้กับความทุกข์ ทรมาน ของโรคภัยไข้เจ็บ ต่อสู้เพื่อครอบครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัย ต่อสู้เพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่ ฯลฯ ของมนุษย์ ในยุคสมัย ต้นๆ

มาจนกระทั่งถึง การต่อสู้ เพื่อครอบครองอาณาเขต ดินแดนต่างๆ ต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ ต่อสู้เพื่อความอดอยากหิวโหย ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ ต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษ ฯลฯ ของมนุษย์ ในยุคปัจจุบัน

จากการต่อสู้ในระดับบุคคล เงื่อนไขของการต่อสู้ ได้บีบรัด ให้มนุษย์ผนึกรวมกันเข้า เพื่อร่วมกันต่อสู้กับภัยพิบัติ ทั้งทาง

ธรรมชาติและสังคม จนคลี่คลายขยายตัว เป็นขบวนการต่อสู้ อัน
ยิ่งใหญ่ของมวลมนุษยชาติ

แต่แทนที่การผนึกรวมกันเข้าของมนุษย์ จะช่วยให้มนุษย์ ได้พบ
กับชัยชนะ ในการต่อสู้ และอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติสุข มันกลับ
ก่อให้เกิดปัญหาอันยุ่งยาก และสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นทุกทีๆ จน
กลายเป็นกลไก อันยุ่งเหยิงของสังคม ในระบบต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพล
ผลักดันให้วิถีชีวิตมนุษย์ ให้ต้องดำเนินไปตามวงจร และค่านิยม
ที่สังคมนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยปราศจากจิตสำนึกที่แท้จริง ในการอยู่
ร่วมกัน และความรู้ซึ่งถึงคุณค่า และความหมาย ของการมีชีวิต
อยู่ อันนับว่าเป็นความปราชัย อย่างยับเยินที่สุด ของมนุษยชาติ!

สาเหตุสำคัญที่ทำให้มนุษย์ ต้องประสบกับความล้มเหลว ในการ
ต่อสู้กับศัตรู ทั้งทางธรรมชาติและสังคมนั้น เพราะมนุษย์ มัวแต่
ไปรุ่มรวย อยู่กับสิ่งเร่งเร้าภายนอกมากเกินไป จนละเลยและ
มองข้าม ศัตรูสำคัญที่สุดของมนุษยชาติ อันคือ "สัญชาตญาณ
สัตว์ป่า" ซึ่งครอบงำฝังลึก อยู่ในกมลสันดาน ของมนุษย์นั่นเอง ที่
ทำให้สังคมของมนุษย์ ซึ่งเป็นสัตว์เมือง มีสภาพไม่แตกต่างไป
จากฝูงสัตว์ป่า ในด้านของความสำนึก ทางมโนธรรม

จึงกล่าวได้ว่า ศัสตรุสำคัญ ซึ่งเป็นตัวการที่บ่อนทำลาย มนุษยชาติ
ให้ย่อยยับนั้น ก็คือ "สันดานดิบ" ที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจ ของมนุษย์
ปุถุชน ทั้งหลายนี้เอง

เมื่อเห็นได้แล้ว พึงช่วยกันกำจัดเถิด สาธุชนทั้งหลายเอ๋ย!

"ยุทธวิธี" ๘ ชั้นแห่งการเป็นผู้พิชิตนี้ มีเนื้อหาสาระ ในการที่จะ
ชำระชัศดเกลา หรืออบรมบ่มสันดานของมนุษย์ ให้มีจิตวิญญูณ
อันบริสุทธิ์หมดจด และเจริญงาม สูงส่ง เปี่ยมด้วยมโนธรรมสำนึก
อันไพบุลย์ จนอยู่เหนืออิทธิพล ของสัญชาตญาณสัตว์ป่า เป็นผู้
พิชิต ซึ่งได้รับชัยชนะเหนือตนเอง และเหนือโลก (โลกุตระ) อย่าง
แท้จริง

โดยเรียบเรียง ถ่ายทอดจากคำบรรยายเรื่อง "พาทุง ๘" (บทถวาย
พรพระ) ซึ่งบันทึกเสียงไว้ ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๑๖ และได้แก้ไข
ปรับปรุง และเพิ่มเติม ส่วนที่ยังขาดตกบกพร่องอยู่ ให้สมบูรณ์
ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ ก็ได้ตั้งชื่อเรื่องเสียใหม่ เพื่อความเหมาะสม
ตามกาลสมัย

ซึ่งบทถวายพรพระ หรือพาทุง ๘ นี้ โดยทั่วไป ก็ใช้เป็นบทสวด
อ้อนวอน ขอความเป็นศิริมงคล อันเป็นลัทธิพิธี ตามความเชื่อ

ของศาสนาแบบ "เทวนิยม" ซึ่งเป็นแบบอย่างของลัทธิยอมจำนน ที่สอนให้คนงอมมืองอเท้า ไม่ต่อสู้กับชีวิต โดยยกอ้าง อำนาจลึกลับ ของผีसाงเทวดา มาพะเน้าพะนอความอ่อนแอของตนเอง อัน ไม่ใช่ วิสัยของชาวพุทธที่แท้จริงเลย

รายละเอียดต่างๆ ก็จะไม่ขอกล่าวในที่นี้ เพราะภายในเนื้อเรื่อง ก็ได้บรรยายไว้ อย่างแจ่มกระจ่างอยู่แล้ว จนคิดว่าบางที ความแจ่ม กระจ่างของเนื้อหาสาระ อันเป็นแก่นแท้ อาจทำให้เกิด ความ กระทบกระเทือน แก่ผู้ที่ยังติดอยู่ในสภาวะนั้นๆ ก็ขอความกรุณา โปรดอย่าได้ขัดเคือง หรือขุ่นข้องหมองใจเลย เพราะผู้บรรยาย มี แต่ความจริงใจ และบริสุทธิ์ใจ ที่จะแสดงสารัตถะแห่งสัจธรรม ให้ ปราบฏอย่างชัดเจน ด้วยกุศลเจตนาแท้ๆ มิได้มีอคติแต่ประการใด เลย

พระพุทธพจน์ว่า "ผู้ชี้โทษ นั้นแหละคือ ผู้ชี้ขุมทรัพย์"

ในที่สุดนี้ ก็จะเว้นกล่าวเสียมิได้ก็คือ การที่หนังสือเล่มนี้ สำเร็จ เป็นรูปเล่มขึ้นมาได้ ก็ด้วยความเอื้อเฟื้อของคุณ "พยนต์ เทียน ประเสริฐ" และมิตรสหาย ซึ่งเป็นผู้รับภาระในการจัดพิมพ์ จน สำเร็จลุล่วงมาได้ด้วยดี จึงขออนุโมทนาสาธุการไว้ ณ ที่นี้ด้วย

และขออานิงส์ ในสารัตถะแห่งหนังสือนี้ ฟังได้แก่สาธุชนทุกๆท่าน
ผู้อ่าน ด้วยวิจารณ์ญาณอันยิ่ง เทอญ

อัสตตา หเว ชิตัง เสยโย ชนะตนนันนแหละเป็นดี

จากชาวอโศก เพื่อมวลมนุษยชาติ

ลำดับต่อไปนี้จะบรรยายเกี่ยวกับคำ ที่ได้สดกัน ฟังกันมา
มากมาย คือ บทสวดมนต์ ชื่อ "พาหุง สะหัสสะมะภินิม มิตะ
สาธุอันตัง ฯลฯ" ที่เคยได้ฟังกันมา เป็นพาหุงสั้นๆ หรือเป็นพาหุง
ทั้ง ๘ บท ยาวเต็มก็ตาม ณ ที่นี้ จะบรรยายให้ฟัง ครบกันอย่าง
จะจะ ทั้ง ๘ บท ๘ ชั้น ที่เดียว

ที่ได้ฟังกันมาแล้ว ก็ได้ยึดหลงกันคิดว่า บทสวดพาหุงฯ นั้นเป็น
"คาถา" กันโน่นกันนี้ กันฝึกกันสาง ทำให้สมจิตสมใจ ในสิ่งโน่นสิ่งนี้
เที่ยวให้สำเร็จผล อย่างโน่นอย่างนี้ มีฤทธิ์มีเดช อย่างโน่นอย่างนี้
นั้นเป็นความเชื่อถือ ยึดถือที่มงาย เพราะอะไร มีเหตุ มีผล
อย่างไร? ผู้เชื่อนั้นก็ไม่วู้ เราได้ยินติดหู ภาษาบาลี

"พาทุง สะหฺสสะมะภินิม มิตสาธุธันตัง ครีเมชะลัง อุทิตะโหม...ฯ
เราก็นึกว่าเป็น "คาถา" แหม! ดีจริงๆ ชลังจริงๆ ทั้งๆที่ เราไม่รู้เลย
ทั้งหมดว่า หมายความว่าอะไร? นอกจาก ได้รับมา โดยเป็นการ
สวดร้องหมู่

"พาทุง สะหฺสสะมะภินิมมิตสาธุธันตัง
ครีเมชะลัง อุทิตโหมระสะเสนะมารัง
ทานังทิมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ"

บท ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ นี้ เขาแปลว่า "ขอชัย
มงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น"
อันนี้เป็นบทจบ ของทั้ง ๘ บท ที่สวดเป็น พาทุงยาวๆ เป็นบท "ขอ"
หนะ !

ที่จริงพระพุทธเจ้า ท่านไม่เคยสอนเรื่อง "ขอ" และไม่มีบทสวด
"ขอ" ไม่มีการสวดอ้อนวอน เพราะศาสนาพุทธ ไม่ใช่ "เทวนิยม"
ไม่ใช่ศาสนาที่มี "พระเจ้า" (GOD) บันดาล เหมือนศาสนาอื่นๆ
เช่น ศาสนาฮินดู ศาสนาพราหมณ์ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม
ฯลฯ เป็นต้น

ศาสนาพุทธ ไม่ได้มีพระจิต พระวิญญูญาณ คอยแผดงฤทธิ์ แผดงเดช ประทานนั้น บันดาลนี้ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ เห็นยิ่งไปกว่า "ศาสนา" ซึ่งมีความเชื่อใน "เทวนิยม" ในเรื่อง"จิต" เรื่อง"วิญญูญาณ" แบบเก่าๆเดิมๆ หรือจะเรียก "พระจิต" เรียก "พระวิญญูญาณ" ตามภาษาศาสนาทางตะวันตกก็ตาม พระพุทธเจ้า เป็นพราหมณ์ เป็นฮินดูมาเก่า เคยถูกสอนให้เชื่อ ให้"ขอ" ต่อทเวะต่ออาตมันมาก่อน แต่แล้วพระองค์ก็มาตรัสรู้ แจ้งในอาตมัน ตรัสรู้แจ้งในทเวะทั้งหลาย อย่างแจ่มชัดแท้ แล้วก็สอนผู้คน ให้รู้แจ้งตาม ศาสนาพุทธเน้น "กรรม" อันคือ "การงาน หรือการกระทำ" ของใครก็ของใคร

นั่นแหละ คือมี"การกระทำ" เป็นของๆตน ใครทำดี ก็ได้ดีนั้น ใครทำชั่ว ก็ได้ชั่วนั้น หรือ ยิ่งไปหลงฟัง "ขอ" เอากับวิญญูญาณภูตวิญญูณผี วิญญูณทเวดา กเพ็วราก ที่ต่ำที่ต้อยยิ่งกว่าวิญญูณ"พระเจ้า" ก็ยังเป็นศาสนาต่ำต้อย ยิ่งกว่าศาสนาที่มี "พระเจ้า" ไปใหญ่ ก็ยิ่งไม่ได้เรื่องเลย ยิ่งเหลวยิ่งแย่!

นี่คนสมัยต่อมา เป็นอาจารย์รุ่นหลัง แต่งบทสวดพวกนี้ขึ้น แล้วก็ใช้เป็นบทขอ อ้อนวอนขอ กราบกรานขอ อ่อนน้อมขอ เดินเวียนรอบขอ ไปเอาอย่างศาสนาอื่น ที่เขามี "พระเจ้า" (GOD) ประทาน

หรือบันดาลชะนี่! ซึ่งการสวดขอเออนั้น ไม่ได้! มันไม่ได้ มันเป็นการขอที่ไม่ได้ เราต้องเป็นคนช่วยตัวเอง ทำเอาเอง และจะได้เอง มันถึงจะดี

แต่เอาเถอะ จะขอหรือไม่ขอก็ตามแต่ ถ้าเราน้อมใจของเรา ตั้งอธิษฐานว่า อยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ ไปเป็นมงคล ! มงคลหรือความดี หรือเป็นชัยมงคล มันก็ดีละ "ชะยะมังคะลานิ" ชัยมงคลมันดี ที่มีชัยมีมงคลตามว่า แต่มงคล หรือความดีตามว่านี่ เราควรจะได้ อย่างไร? เป็นยังไง?

บทพาทุง ทั้ง ๘ อาจารย์ เกจิอาจารย์รุ่นหลัง (คือ ไม่ใช่คาถาของพระพุทธเจ้าตรัสไว้) ได้ไปเรียบเรียง เอาประวัติของพระพุทธเจ้า ที่พระพุทธเจ้าท่านได้แสดงปาฏิหาริย์ก็ดี หรือว่า แสดงความเก่งกล้าสามารถ โดยการปราบมาร ปราบยักษ์ ปราบเดรัจฉาน ที่โง่งง่ามมืดมัว เพราะว่าเมามัน เมาสิ่งที่คนหลง แล้วก็ปราบคนใจหยาบอามหิต ปราบคนที่มันจอมลวงโลก หรือว่าปราบไปจนกระทั่งถึงนักบวช ที่อวดดีหลงตน ปราบนาค เรียกว่า พญานาคก็ได้ เดี่ยวจะอธิบายให้ฟัง

พญานาค หมายถึงอะไร ? คนต่างๆ หมายถึงอะไร? เดี่ยวจะเข้าใจ

ปราบพญานาค ไปจนกระทั่งถึงพระพรหม ปราบหมด เป็น
ความสามารถ ที่พระพุทธเจ้าของเรา ท่านได้แสดง หรือได้กระทำ
มาแล้ว ในประวัติของท่าน ที่เราได้ฟังได้ยินมา แล้วพระ
เกจิอาจารย์รุ่นหลังๆ ก็ไปเอามาแต่ง เรียบเรียงเข้า ร้อยกรองเข้า
พระพุทธเจ้าของเรา ที่เรียกว่า พระจอมมุนี หรือ เรียกว่า พระบรม
ศาสดา เรียกพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ได้ แล้วแต่ เป็นผู้ที่ได้ผ่านการ
ชนะ หมายความว่า ชนะมาหมดทุกอย่าง ตั้งแต่แสนร้ายกาจที่สุด
ไปจนกระทั่ง เก่งที่สุดขนาดไหนๆ พระพุทธเจ้า ชนะมาหมด นี่เป็น
ความดี เป็นความที่น่าสรรเสริญ เป็นสิ่งที่เราควรจะเอาแบบอย่าง
เพราะฉะนั้น ถ้าเราฟังพาดุง ๘ บทแล้ว เราทำความเข้าใจให้ได้ ทั้ง
๘ บทว่า หมายความว่าอย่างไร? แล้วเราก็มีการประพฤติ เจริญ
รอยตามพระพุทธเจ้า เจริญรอยไป ตั้งแต่บทที่ ๑ ที่กล่าวมาแล้ว
เมื่อที่นี่ ภาษาบาลี ซึ่งแปลความเป็นไทย บทที่ ๑ ตั้งแต่ พาดุง สะ
หัสสะมะภินิมิตะสาธุธันตัง ครีเมชะลัง... (จนถึง) ชะยะ มังคลา
นิ ที่กล่าวไว้แล้ว แปลเป็นไทย แล้วเขาแปลกันไว้ ว่าอย่างนี้

"พระจอมมุนี ท่านได้ชำระพญามาร ผู้นิรมิตแขนมากตั้งพัน ถือ
อาวุธครบมือ ชีคชสารครีเมชะล ละ พร้อมด้วยกองทัพมาร ให้ร้องก้อง
กึก ท่านเอาชนะได้ด้วยธรรมวิธี มีทานบารมี เป็นต้น

นี่ คำแปลว่าอย่างนี้ ถ้าฟังดูเผินๆ การเล่าถึงว่า พระพุทธเจ้า ขณะ
พญามาร ที่มีแขนยุบยับไปหมดตั้งพัน และแขนตั้งพันนี้ ถืออาวุธ
หมด ถือทุกอย่างมือเลย ครอบมือ ซี่พญาข้างสารศรีเมขละ มีเสียงให้
ร้องของเสนา พลพรรคพวกมารทั้งหลาย มาพร้อมเลย อย่างนี้ เรา
วาดรูป หรือเราปั้นรูป แสดงเป็นพญามาร ที่มีแขนตั้งพัน ถ้าเราไป
เข้าใจถึงว่ารูปร่าง คอยคิดเอา ดำริเอา หรือปั้นเอา ว่ารูปร่างของ
พญามารนั้นแหละ ปั้นแขนเข้าไปตั้งพันแขน ถืออาวุธครอบมือ ตั้ง
พัน แล้วก็ซี่ข้างสารมา มีเสนามาร ถือมิด ถือง้าว ถือหอก ให้อำ
ก๊กก้องมาอย่างนั้น เราก็เห็นเป็นรูปร่าง คงจะมีอำนาจมากทีเดียว
ล่ะ! ถ้าเราเห็น เราคงจะวังหนี ก็คนตั้งพัน หอกดาบอะไร เต็มไม้
เต็มมืออย่างนี้ ต้องวังหนีแน่

พระพุทธเจ้าเอง ท่านสามารถเอาชนะสิ่งที่เรียกว่า ถ้าคนมีรูป
อย่างนี้ หรือว่า สัตว์โลกชนิดไหน ที่มีรูปร่างอย่างนี้ ถือมิดถือหอก
ถือดาบมาอย่างนี้ น่ากลัว มีเสียงให้ร้องส่งมา ก๊กก้องเสียด้วย
ซึ่งถ้าใครพาชื่อ หลงบัญญัตินั้น เป็นรูปธรรมไท่โล่งๆ อย่างนั้นแล้ว
ละก็ ชีวิตของคุณทุกคนนี่นะ ไม่มีทางที่จะเจอพญามารแบบนี้เลย
เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ก็ร้อยชาติพันชาติ ก็ไม่เจอ มารที่มีมือ
ตั้งพัน ถือมิดถือหอกดาบมาตั้งพันมือ มีเสนามาร ร้องให้ก๊กก้อง

มาอย่างนี้ ไม่มีหรรอก ! คุณไม่เจอหรรอก ! แต่คุณจะเจอพญามาร
ที่มันร้ายกาจ เหมือนกับมันมีมือเป็นพันมือ ถืออาวูครบมาทั้งพัน
มือ จะเจอ"ตัวแท้" ตัวจริงด้วย ถ้าคุณเข้าใจ ไส้สว้างเป็น
"สัมมาทิฏฐิ" ได้

เมื่อไรคุณจะพบ มารพวกนี้ ฟังดีๆ ! มันให้รื่องยั่วยวน กวนใจ มา
กำหราบให้คุณกลัว ให้คุณยอมสอิโรราบ ถ้ามันจะสั่งให้คุณทำเลว
ขนาดไหน คุณก็จะทำ คุณกลัวมาร มารมันยิ่งยวน มันบังคับขู่
เขี้ย ใช้มือ ใช้อำนาจต่างๆ ใช้หอกใช้ดาบ ทิมแทง พยายามที่จะ
บังคับ ให้คุณทำชั่วทำเลวยังไง คุณก็ทำ เพราะคุณกลัวมัน กลัว
มารนี้ คิดให้ดี ถ้ามารอย่างนี้แล้วละก็ ไม่เห็นตัว ไม่มีมือไม่มีแขน
ให้เห็นโทโล่ๆหรรอก ! แต่มันเหมือนมีแขนมีมือให้เห็น มันขู่คุณทุก
เวลา บางที คุณกำลังไม่อยากทำในสิ่งนี้ เป็นสิ่งเลว แต่มันก็บังคับ
คุณเหลือเกิน บังคับคุณให้ทำ คุณรู้ว่าสิ่งนี้ชั่ว คุณก็รู้ แต่ก็ถูก
บังคับไป เหมือนมีมาร มันถือมิดถือหอกถือดาบ ทิมแทง ให้คุณ
ทำ การกระทำชั่ว การกระทำเลวอย่างนี้ โดยที่คุณรู้คุณเห็นอยู่
คุณเข้าใจอยู่ว่า เป็นของไม่ดี แต่ก็เหมือนพญามารบังคับอยู่ นั้น
แหละ มารที่เจ้าตัวเอง จะเห็นจะรู้ คนเราทุกคน จะเห็นจะรู้ใน
ชาตินี้ ไม่ต้องชาติไหน อย่างนี้แล้วละก็ ได้ผล ถ้าใครเข้าใจธรรมะ

ซึ่งเป็นธรรมาธิษฐาน ที่เปลื้องออกมาแล้ว ไม่ต้องไปปั้นรูป จะเป็น
พญามาร ซี่คอข้าง มีมือตั้งพันมือ ไม่ต้องแปลงรูป เป็นบุคลาธิษ
ฐานอย่างนั้น แต่เป็นความเลวบังคับใจคุณ ให้คุณทำสิ่งนั้น นั่น
แหละ "ตัวมาร" มันจะเจอมาจากไหนก็ช่าง มันอาจจะเป็นเจ้านาย
ห้าร้อยคน คนละ ๒ มือ ก็มีแล้วพันมือ และบีบบังคับ ให้คุณทำ
ความชั่วนั้น คุณไม่ยอมโก่ง แต่เจ้านายอีกห้าร้อยของคุณโก่ง แล้ว
บีบบังคับให้คุณโก่งด้วย นี่แหละเจ้านาย หรือว่ามารพันมือละ ซึ่ง
บังคับคุณ ถือหอกถือดาบบังคับให้คุณโก่งตาม คุณรู้อยู่อย่างนี้
แล้ว คุณก็แพ้มัน คุณสร้างทำความชั่วนี้ ก็เหมือนกับฤกมาร ที่ยื่น
หอกยื่นดาบ เอามืดทิมแทง บังคับขู่เข็ญให้คุณทำ เสร็จแล้ว คุณ
ชนะความชั่วไม่ได้ พันความชั่วไม่ได้ คุณทำความชั่วนั้น เรียกว่า
คุณแพ้มาร

ถ้าคุณเอง หาทางปลีกออก ไม่ยอมเป็นทาสพญามาร แม้จะมีพัน
มือ เอَاهอกเอาดาบทิมแทง คุณก็ไม่ยอม ปลีกตัวหนีเสีย ไม่ยอม
ร่วมมือ นี่คุณรู้ชัดว่า นี่เป็นความชั่ว คุณไม่ทำเลย ใครผู้ใดก็ตาม
ถ้าทำได้อย่างนี้ แน่نون ชนะมารที่มีมือตั้งพัน หรือถืออาวุธครบ
จริงๆด้วย อย่างนี้คุณจะพบ อย่างนี้คุณจะต้องทำ

เพราะฉะนั้น แม้มารจะมีมือเพียงสองมือ สามมือ ถือมิดมาทิม
แทงคุณ ก็อย่าทำ อย่าว่าแต่มารมีอาวุธครบพันมือเลย มารเล็ก ๆ
น้อย ๆ แม้จะมีหอกมีดาบมาทิมแทง ให้คุณทำชั่ว คุณก็อย่าไปทำ
อาจจะเป็นพ่อเป็นแม่คุณนี่แหละ บังคับให้คุณทำชั่ว ทั้งๆที่คุณรู้
ว่าความชั่ว เหมือนพ่อแม่บังคับ เหมือนกับถือนิดถือหอกถือดาบ
นี่แหละบังคับ แล้วคุณก็ต้องทำชั่วอย่างนี้ เพราะพ่อแม่บังคับ
หรือเพราะพี่น้องบังคับ เพราะญาติโก โยติกาบังคับ เพราะเมีย
คุณ เพราะผัวบังคับ เพราะลูกบังคับ เพราะแฟนบังคับ เพราะ
เจ้านายบังคับ ก็อย่าได้ล่วงละเมิดกระทำ เป็นอันขาด คุณต้อง
ชนะทุกประเภท แม้แต่มีมือตั้งพันมือ คุณจะต้องชนะให้ได้ บังคับ
คุณถือหอกถือดาบ ก็ต้องบังคับตัวเอง ชนะมารอย่างนี้ให้ได้

เพราะฉะนั้น ยิ่งมารมีมือเดียว ถือหอกถือดาบ ยิ่งอย่าไปยอมแพ้
เป็นอันขาด ถ้าเรารู้ได้ว่า ความชั่วอย่างนี้ เรียกว่า บทที่ ๑ ของพา
หุง บทถวายพรพระ ผู้ที่เป็นพระได้ ต้องเป็นคนอย่างนี้

เป็น"พระ" คือ "ผู้ประเสริฐ" คือ"คนดี" อย่าเพิ่งไปหลงเข้าใจว่า
"พระ" คือคนโกนหัว ห่มจีวร อยู่เพียงเท่านั้น เป็นอันขาด

ผู้ที่เป็น"พระ" ได้ ต้องเอาชนะมาร ที่อยู่เหนือหัว(ใจ) ของเราได้ มีด
หอกดาบ คมแหลมหลาวอะไรก็ตามแต่ รู้ว่าไม่มีใครบังคับเราได้

เอาหอกที่มแทงต่ำลงไป คมหอก คมดาบ คมมีด คมปิ่น อย่าไป
ให้ตัวเองชั่วลงไป เพราะคมหอก คมดาบ คมมีด คมปิ่น อย่างนี้
เรียกว่า เป็นผู้ชนะ

พระพุทธเจ้าเอาชนะ แม้แต่มารมีอต้งพัน ทนได้สู้ได้ เอาชนะได้
ไม่ล่องละเมิดความชั่วเลย อย่างนี้เป็น อันต้น

ท่านบอกไว้ในนี้ว่า ท่านเอาชนะมารเหล่านั้นได้ ด้วยวิธีอะไร?
ด้วยวิธี ยอมเสียสละ ยอมให้ไป ไม่เอาด้วย ภาษาบาลี แปลว่า ทา
นาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ชนะลงแล้ว ด้วยทานบารมี สละ
ไป ไม่ยอมเอาด้วย อย่างนี้เรียกว่า ชนะด้วยการไม่เอาด้วย

เมื่อกี้นี้ ยกตัวอย่าง นายของคุณ ๑๐ คน ๒๐ คน มีมือ ๒๐ มือ
๔๐ มือ หรือว่านายร้อยคน เหนือคุณ มีมือสองร้อยมือ มาบังคับขู่
เข็ญคุณ ให้คุณทำชั่วตาม โกงตาม คอรัปชั่นตาม เพราะนายเขา
คอรัปชั่นหมดแล้ว บีบบังคับให้คุณคอรัปชั่น คุณก็อย่าเป็นอัน
ขาด อย่าไปเอาด้วย ให้เขาไป เขาจะโกงเขาจะกินอย่างไร ให้เขา
ไป เรายกเลิก ถ้าเราอยู่ด้วยไม่ได้ ลาออก ให้มันตายไปเลย ไม่ทำ
ชั่ว เมื่อรู้ชั่วแล้ว ต้องเลิก อย่างนี้เรียกว่า เราชนะมาร ด้วยการรู้ดี
รู้ชั่ว มารจะมีฤทธิ์มีเดช แข็งขันเก่งกล้า ใหญ่อย่างไร เราก็ชนะ

ด้วยการยกเล็ก เลี้ยสละ ไม่เอาด้วย ยอมให้ไปเลย ไม่พยายามที่
จะไปแย่งมา หรือไม่พยายามไปสู้ห้ว ร่วมกับเขาทำชั่ว

อย่างนี้เรียกว่าเป็น "การกระทำ" (กรรม) ถ้าใครเข้าใจ พาหุง บทที่
๑ นี้ ผู้นั้น ก็จะเอาไปทำประโยชน์ได้ เอาไปก่อประพฤติ ปฏิบัติตน
ให้มันเป็นธรรม ไม่ให้ละเมิดความชั่ว

เพราะฉะนั้น ถ้าใครทำ ผู้นั้นก็ได้ทันที ไม่ต้องมาสวด ต้นเตชะสา
ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ไม่ต้องมาขอ ด้วยเดชแห่ง
พระพุทธรเจ้า พระชัยมงคล ไม่ต้อง!

คุณทำเอง ไม่ต้องไปฟังพระสวดก็ได้ ได้จริงๆด้วย ถ้าคุณเข้าใจ
จริงๆแล้ว หรือฟังสวด ก็ได้ประโยชน์ ถ้าคุณรู้เรื่อง แปลออก และ
หรือพอฟังแล้ว มันก็มีฤทธิ์ เตือนคุณ เร่งให้คุณละชั่ว นั้นๆได้

แต่ถ้าได้ฟังพระสวดเฉยๆ สิ คุณไม่ได้อะไร ฟังพระสวด เสร็จแล้ว
คุณก็ไปนั่งทำชั่ว มันจะได้อะไร คุณไม่ประเสริฐ คุณไม่ได้เป็นพระ
คุณจะเป็นพระได้ คุณต้องชนะความชั่วอย่างนี้ นี้ พาหุง บทที่ ๑
นะ

บทที่ ๒

มาราติเรกะมะภิกษุฉมิตะสัพพะรัตติง

โสมรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง

ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำสุดท้าย ลงท้ายเอา ชิตะวา มุนินโท หมายความว่า

พระพุทธเจ้า เอาชนะได้ มุนินโท หมายถึง พระพุทธองค์ ชิตะวา

หมายความว่า เอาชนะได้ แปลเป็นไทย บทนี้ก็มีว่า

"พระจอมมุนี ได้ชนะอาฬวกะยักษ์ ผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความ
อดทน มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้อย่างยิ่งนัก ด้วยวิธีธรรมาน
เป็นอันดี คือขันตีฯ"

ข้อนี้หมายความว่า พระจอมมุนี ได้เอาชนะยักษ์ ตอนนี่ชนะยักษ์
เมื่อก่อนชนะมาร ชนะอาฬวกะยักษ์ ผู้มีจิตกระด้าง แข็งกระด้าง
แต่ไม่อดทนเสียด้วยสิ! ปราศจากความอดทน ยักษ์นี่ชี้ขาด ! ไม่
อดทนหรอก ฉะนั้น ใจที่ยังแข็งกระด้าง นั้นแหละ ไม่ดี แต่เขามี
ฤทธิ์นะ มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้อย่างยิ่งนัก เข้ามาต่อสู้อย่าง
พระพุทธเจ้าท่านเอาชนะได้ด้วย วิธีธรรมาน คือพระองค์มีขันตี ใช้

ชั้นดีสุทนต์ะวิธินา ใช้ชั้นดีบารมี ใช้ชั้นดี เป็นสิ่งที่เอาชนะได้ ชนะ
พญายักษ์ได้

เอาละ คราวนี้แหละ ถ้าคุณฟังแล้ว คุณก็ไปนึกถึงสี หน้าตาแบบๆ
ตาโปนๆ เขี้ยวออกมาสองเขี้ยว สีเขี้ยว สีขาว อะไรก็ตาม ถือไม้
กระบอง เฟ่นฟ่าน ขาโตๆ มือโตๆ ตัวใหญ่ๆ อย่างนี้เขาเรียกว่า
เราปั้นรูปเอามาดู หรือมาว่า มาชู้กัน ให้เห็นว่า มันน่ากลัว ว่ายักษ์
นี่ เป็นแล้ว น่ากลัวน่าเกลียดน่าชัง แต่ถ้าเรารู้ถึงหัวใจของยักษ์
แล้ว ยักษ์นี้ เป็นผู้มีจิตกระด้าง ปราศจากความอดทน ใ้การที่จิต
กระด้างนี้ มีจิตไม่อ่อนโยน ไม่สุภาพ มีจิตแข็งกระด้าง กับการที่
ปราศจากความอดทน อย่างนี้ เราเรียกว่ายักษ์ ถ้าไปนึกถึงยักษ์ ที่
ถือไม้กระบอง เขี้ยวแยกเขี้ยว เขี้ยวตาโปนๆ ปากแบบๆ แล้วละก็
คุณเกิดอีกร้อยชาติ คุณก็ไม่เจอยักษ์ ที่คุณจะต้องปราบ ต้อง
เอาชนะ

หรือยังไปหลงใน "ภวตัณหา" อยู่ดีไม่ว่าดี ไปหลงว่า"ยักษ์" คือตัว
ลึกลับชนิดหนึ่ง ที่หลอกกัน มอมเมากัน ต้องหลับตาบำเพ็ญ ถึง
จะเห็นได้บ้าง หรือไม่หลับตาละ ลืมตากันโพลงๆ ก็เห็นรูป สัมผัส
ว่างกันได้แล้ว ก็ไม่เข้าใจแท้ ใน"ยักษ์" ได้กันสักที ก็ช่วยกันไปก็
ชาติ กิ่งมงายกันอยู่ เท่านั้นๆ

"ยักษ์" อย่างนี้ก็จริง มีกับเฉพาะผู้ยัง "ไม่หมดอึดตา" ปัญญาชั้น "อนัตตาธรรม" ยังไม่ขึ้นสู่จิต จิตยังมีความหลงผิดใน "อสิริระ" ว่าเป็น"สิริระ" ก็จะได้ถือว่า จิตของผู้นั้น ยังอ่อนกว่ายักษ์ เสียด้วยซ้ำ จึงยังถูกหลอกอยู่ได้

แต่ถ้าคุณนึกถึง "ยักษ์" ที่หมายถึง จิตปราศจากความอดทน ที่หมายถึง จิตแข็งกระด้าง คุณจะเจอ "ยักษ์" ทุกวัน

โดยเฉพาะ ที่จิตของคุณเอง คุณดูจิตของคุณเถอะ ถ้าจิตใดของคุณ มันไม่สุขภาพ มันหยาบคาย จิตของคุณ มันไม่อดทนเอาเสียเลย จะโน้มโน้มไปในทางที่ถูกลงว่า ดีกว่า สูงกว่า มันก็ไม่ยอมสักที ยังพะว้าพะวัง ติดที่ผิด ติดที่ต่ำ หลงที่ไม่สูงจริง อยู่นั่นแล้ว ! นี่คือยักษ์ จะทำการทำงาน จะคิดโน่นคิดนี่ ทำคุณงามความดี จะทำให้ใจตัวเอง มันสุขภาพ เรียบร้อย อ่อนโยน ก็ทำไม่ได้ เพราะใจมันแข็งกระด้าง ใจมันมีฤทธิ์ ใจมันอยากทำตามใจ อยากจะอ่อนโยน มันก็ไม่อ่อนโยน จะแข็งกระด้าง อยู่อย่างนั้นแหละ ดูเหมือนมันแข็งมันแรง ดูเหมือนมันมีฤทธิ์ มีคุณ แต่แท้จริงแข็งกระด้าง ไม่ได้แข็งดี แรงร้าย ไม่ใช่แรงดี มีฤทธิ์แล้ว ไม่ใช่ฤทธิ์ดี มีคุณหลอกๆ ซึ่งที่แท้ๆนั้นเป็นโทษ จะอดทนไ้โน่นนิด ไ้นี่หน่อย ก็

ไม่อดทน ที่จะทำอะไรดีขึ้นมาน้อย ก็ไม่กล้า ไม่อดทน เขาถึง
เรียกว่ายักษ์ เรียกอีกภาษาหนึ่งว่า "อสุรกาย"

คำว่า "อสุร-อสุรา" ถ้าใครเรียนหนังสือมา จะเคยได้ยิน อสุรา
แปลว่ายักษ์ เคยได้ยินไหมล่ะ? อสุรา แปลว่า ยักษ์ ใครเคยได้ยิน
ถ้าเรียนมา ทุกคน ไม่มีพลาดแหละ

เพราะว่า อะ แปลว่าไม่ สุระ แปลว่ากล้า อสุร ก็แปลว่าไม่กล้า ใจ
ที่มันไม่มีความกล้า ใจที่มันปราศจากความอดทน ใจที่มันแข็ง
กระด้าง อย่างนี้คือ "ยักษ์"

อย่าไปนึกถึงรูปถึงร่าง ที่เขาปั้นรูปไว้เลย เป็นอันขาด เราต้องนึก
ถึงยักษ์ ที่อยู่ในคน ยักษ์คือหัวใจ คือ วิญญาณ การที่มันเป็น
รูปร่างอย่างนี้ จิตใจมันเป็นอย่างนี้ อย่างที่กล่าวแล้ว ถ้าเราเข้าใจ
เป็น ธรรมาธิษฐาน เข้าใจถึง จิตในจิต ถึงธรรมในธรรม คือ เป็น
แบบอธิบายเนื้อหาสาระ ของพระธรรมแท้ๆ แล้ว คุณจะเข้าใจเลย
มันหมายถึงจิตใจ หรือหมายถึง วิญญาณของเราที่ "ดี" (กุศล
ธรรม) หรือที่ "ชั่ว" (อกุศลธรรม)

ถ้าเราไม่มีใจสุภาพ เป็นความใจไม่กล้า นั้นแหละ เรากำลังเป็น
ยักษ์ รูปร่างหน้าตาเรา อาจจะไม่เป็นยักษ์หรอก แต่หัวใจเราเป็น

ยักซ์ พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านชนะโดย ธรรมาธิษฐาน คือ ชนะสิ่งที่ถือว่าเป็นยักซ์แบบนี้ แต่ท่านไม่ได้ชนะ โดยไปตีรันฟันแทง เอาปืนไปสู้กับ ไม้กระบองยักซ์นะ ในนี้ก็บอกอยู่แล้วว่า ท่าน เอาชนะยักซ์ด้วย "ขันตีสุทนต์ะวิธินา" คือ ใช้ขันตี ความอดทน อย่างยิ่งยวด แทนที่จะเป็นคนไม่รู้จักอด ไม่รู้จักทน ท่านกลับเป็น ผู้อดทนอันยิ่งยวด เอาชนะยักซ์ได้ คิดให้ดี นี่เป็นคำสอนที่ดี ถ้า เราฟังรู้เรื่อง ถ้าเราฟังคำสอนอันนี้ แล้วเอามา ประพฤติตามซี เอา ไปอ่าน (ตรวจสอบ ในจิตของตน) เห็นว่าเป็นยักซ์ ไซ้ใหม่เอ๋ย ? ยักซ์มันอยู่ในตัวเรา ไซ้ใหม่? ถ้ายักซ์มันอยู่ ในตัวเราแล้ว ก็ชนะ มัน ด้วยความอดทน ขันตีบารมี อดกลั้น ฝืน ให้กล้าทีเดียว แล้ว เราจะชนะยักซ์ อย่างนี้แล้ว คุณจะเห็นยักซ์ ฟังแล้วมีประโยชน์ ไม่ใช่ไปนั่งสวด อ้อนวอนกัน "ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคลา นิ" ขอชัยมงคลทั้งหลาย ด้วยเดชแห่ง พระพุทธชัยมงคลนั้น "ขอ" ให้ตาย มันก็ไม่มี ยี่สิบตาย ห้าสิบตาย ร้อยตาย พันตาย ร้อยชาติ ห้าหมื่นชาติ มันก็ไม่ได้ "ขอ" อย่างไม่ได้ ต้องทำเอา และต้องรู้ ด้วยปัญญา ว่ายักซ์คืออะไร? ยักซ์ที่พระพุทธเจ้าท่านสู้ ก็ต้องเก่ง กว่ายักซ์ ที่เราสู้ จะชู้ จะกดข่ม หรือว่ามันจะดีอ้วน หรือมันจะ แข็งแรงกว่าเรา เราเองจะเอาชนะมัน ตามภาษา เรารู้ได้ที่ใจว่า ใจ

ของเราเอง มันจะแข็งกระด้าง เท่าไหร่ๆ เราก็ข้ามมัน เท่านั้นๆ มัน
ไม่รู้จักอด จักทน หัดทนเข้า แล้วเราจะเป็นผู้ชนะยกษ์

นี่ พาทุง บทที่ ๒ "มาราติเรกะมะภิกษุฉนิตะสัพพะรัตติงฯ"

นี่แหละ พาทุง ข้อที่ ๒ จำไว้ อย่าไปเที่ยวได้ฟังพาทุง สวดเสร็จ
เสร็จ ยิ่งเป็นภาษาบาลี ยิ่งยอด กันโน่นกันนี้ กันยกษ์กันมาร อัน
ลอลมเพื่อพก เป็นอันขาด หรือไม่งั้นก็เกิดผล ลาก ยศ อะไร
อย่างนั้น อย่างนี้ หวังเพื่อ ลมๆ แล้งๆ มันไม่ใช่หรอก ! มันจะต้อง
ทำความเข้าใจ แล้วก็ทำ เอาไปประพฤติเอง ไม่ใช่เรื่องลึกลับ !
ไม่ใช่เรื่องขลัง ! เป็นเรื่องความรู้ ความประเสริฐ ความจริง จงเอา
ไปปฏิบัติให้ได้ ถ้าปฏิบัติได้ เราก็จะเป็นผู้เจริญ เจริญยิ่งๆ ไม่ใช่
เจริญด้วยพุทธชัยมงคล อ่านเป็นภาษา อย่าฟังแต่เพียงเสียง แต่
เจริญด้วย พุทธชัยมงคล แบบเราชนะ ด้วยคุณงามความดี ชนะ
ด้วย"กรรม" อันคือ "การกระทำแท้ๆ" ให้มี "พุทธ" ให้มี"มงคล"
ปรากฏขึ้นที่ตนจริงๆ เราชนะด้วยการทำความดี ให้เกิดที่ตัว
ของเรา เรียกว่า พุทธชัยมงคลแท้ ไม่ใช่ว่า เราไปนั่งสวดเอา หรือ
ไปฟังสวดเต่อยๆ แล้วได้พระชัยมงคล ไม่ใช่ชนะ! นี่เป็นบทที่ ๒

บทที่ ๓

นาฟ้าคีรีง คชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวามุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

บทนี้ ชนะอะไร เอาแปลก่อน แปลให้ตรงตัว "ชนะข้างตัว
ประเสริฐ" ที่ชื่อว่า "นาฟ้าคีรีง" เป็นข้างเมาจากมันยิ่งนัก แสนที่จะ
ทารุณ ประดุจเพลิงป่าและจักรวาล และสายฟ้า ด้วยวิธี รดลงด้วย
น้ำ คือพระเมตตา "เมตตัมพุเสกะวิธินา" นี่สำคัญ ชนะด้วยอะไร
ท่านเอาชนะด้วย "เมตตัมพุเสกะวิธินา" ชนะด้วย เมตตาธรรม

ที่นี้ข้างตัวนี้ มันแสนจะทารุณ มีจักรวาล มีสายฟ้า มันร้ายกาจ
มากนะ ข้างตัวนี้ ถ้าใครเคยได้ฟังประวัติของพระพุทธเจ้า ก็คงรู้
ชื่อว่า นาฟ้าคีรีตัวนี้ เป็นข้างเมาจากมัน ที่เทวทัตปล่อยออกมา เพื่อจะ
ให้มันมาขย้ำ หรือมาเหยียบมาแทง พระพุทธองค์ ในขณะที่
บิณฑบาต หรือในขณะที่ "โปรดสัตว์" พระอานนทก็วิ่งออกมากัน ให้
พระพุทธเจ้า ท่านก็ห้ามพระอานนทไว้ พระอานนทก็ปล่อย เข้าไป
ถึงพระพุทธองค์ พระพุทธองค์ก็ทรงพูดกับมัน ด้วยเมตตา ท่านใช้
จิตเมตตานั่น ห้ามให้ข้างตัวนี้ หยุดเมาจากมันได้ ฟังอย่างนี้แล้ว เราก็

นี่กว่า เออ! เก่งนะ พระพุทธเจ้านี้ ผู้ซึ่งที่เมามันได้ สามารถหยุด
ซึ่ง ที่ขณะเมามันอย่างหนักได้ ที่มันมาถึงขนาด ไฟไหม้ป่า
ขนาดจักรวาล สายฟ้าแลบ อย่างนั้น พระพุทธเจ้า ยังเอาชนะได้ ก็
จริง! เพราะท่านมีจิตที่เก่ง

ท่านชนะด้วยอะไร? จิตที่เก่งคืออะไร? เมื่อก็บอกแล้วว่า ด้วย
เมตตัมพุเสกะวิธินา ท่านเอาชนะด้วยเมตตาธรรม ท่านมีเมตตา
มากพอสูงพอ จึงชนะซึ่งเมามัน ชนะความมืดมัว ของเดรัจฉาน
ทั้งหลายได้ เดรัจฉานสัตว์ตัวซึ่งนี้ เป็นเดรัจฉาน

ที่นี้ในทางธรรม ก็ต้องมีธรรมปัญญา เพราะว่า ถ้าเราจะคอยซึ่ง
ชื่อ นาฬาคีรี หรือซึ่งที่เมามัน แล้วไปทำตัวเองให้เก่ง โดยไปปั้น
จิต เล่นฤทธิ์พิลึกพิลั่น เล่นอำนาจทางพลังจิต ว้างั้นเถอะ พอเห็น
ซึ่งเมามันวิ่งออกมา ก็ใช้จิตบังคับหรือหักห้าม หรือแผ่เมตตา
หรือกล่อมอะไร ก็ตามแต่จะเรียก จนซึ่งเมามัน หยุดเมา รู้สึกนึก
ยอมแพ้ ว้างั้นเถอะ ขอให้มันเป็นตรงๆ ว่ามี"พลังจิต" ชลึงๆ ! เด็ดๆ
! จะไปปราบซึ่งที่เมามัน แม้คุณเอง คุณมีฤทธิ์ได้ขนาดนั้น คุณก็
ไม่เข้าท่าหรอก คุณจะไปหาซึ่งที่เมามัน ได้ปราบมัน ก็หายาก ถึง
หาได้ มันก็เป็นความเก่งแค่ปราบซึ่งตกมัน แล้วคุณก็จะไปเป็น
ลูกจ้างเจ้าของซึ่ง ที่เขามีซึ่งเยอะๆ ก็เห็นจะเท่านั้น ! ไม่ได้

ประโยชน์อะไร เสียเวลาไปเรียนวิชา วิชาที่จะไปชนะข้างเมา
มันแบบนี้ แล้วก็เอาปราบข้างเมามัน เสียเวลาเปล่า ไม่เห็นจะคุ้ม
ยิ่งเป็นคนขนาด "เจ้าชายสิทธัตถะ" ยิ่งไม่คุ้มใหญ่

ตามจริง หรือตามขั้นของธรรมในธรรม ชนะเดรัจฉาน ที่เมามัน
นั่นแหละ มันไม่ได้หมายเอา เป็นตัวสัตว์ใต้งๆ อย่างนั้นหรอก ไม่ว่าจะ
ข้าง ไม่ว่าจะอะไร ก็ตามแต่ แล้วก็โดยเฉพาะคำว่า "เดรัจฉาน" นั้น
ท่านหมายเอา ที่มันอยู่ในร่างของคนนี้แหละ ใครก็ตาม หรือเรา
แหละ ถ้าเชื่อว่าใจต่ำ มีจิตใจง่า เมามืดมัว มีโมหะเต็ม โมหะ
หมายความว่า ความมืดมัว ความหลง ความเมา เมอลาม เมายศ
เมาสรรเสริญ เม่อำนาจ เมอบายมุข เมากามคุณ ก็ตาม ผู้ใด
จิตถูกมอมเมาด้วยอบายมุข ถูกมอมเมื่อด้วยลาม ยศ สรรเสริญ
ถูกมอมเมื่อด้วยอำนาจด้วยฤทธิ์ ถูกมอมเมื่อด้วยกาม ด้วยอัตตา
ต่างๆ ผู้นั้นแหละ เป็นเดรัจฉาน เป็นข้างเมา มัน เมามืด ง่า ไม่รู้
เรื่องเลย ไม่รู้ตัวเลย มันทำร้ายคนที่ชื่อว่า "เมามืดมัว" นั่นเอง

หรือผู้ใดที่เป็นเพื่อน ติดอบายมุข ก็จะมาทำลายเรา หมายความว่า
จะมาชวนเราไปเล่นอบายมุขด้วย เพื่อนคนใด เมายศ เมอ
สรรเสริญ เม่อำนาจ จะมาชวนเราไปเมอลาม ยศ สรรเสริญ เมอ
กับสิ่งทั้งหลาย หรือเพื่อนคนใด เมากามคุณ จะมาชวนเราไปเสพ

กาม เมากาม เมออัตตา จะมาชวนเราไปเมออัตตา เราฟังรู้เถิด
เราจะช่วยเพื่อน ประดุจสัตว์เดรัจฉาน ผู้นี้ให้ได้ เพราะเขากำลัง
เมอโลก กำลังหลง ใ้สิ่งที่ไม่ควรจะไปเมอ คนไหนไปเมออยู่ คน
นั้นก็ดำดิ่งอยู่ เป็นสุขเป็นทุกข์ อยู่กับใ้สิ่งที เขาหลงมัน คนนั้น
เรียกว่า โง่ง่า เหมือนเดรัจฉาน เดรัจฉาน นี้เรียก สัตว์(คน)โง่ง่า
ถ้าโง่ง่าหนักใหญ่ ก็เรียกว่า เท่ากับช้าง ยังมีดมัว เมามันมาก ถ้า
โง่ง่า "ไม่มากไม่ใหญ่" ก็เป็นเดรัจฉานน้อยลงไป ตามขนาดตาม
จริง แต่ก็คือ ยังไปติดมันอยู่ กับสิ่งเหล่านั้น

ถ้าเป็นเรา ก็จงส่งสารตัวเอง คือเราจะต้องเอาชนะให้ได้ เรา
จะต้องปล่อยเสีย เราต้องทำให้สร้าง ต้องจางคลาย ถ้าเป็นเพื่อน
ก็จงส่งสารเขา ถ้าสอนเขาได้ ช่วยเขา จงใช้ "อำนาจเมตตา" อย่า
ไปตามใจเขา

ฟังดีๆนะ ! "เมตตา" หมายความว่า "อย่าไปตามใจเขา" อย่าไปกับ
เขา เหมือนเราชนะมาร อย่าไปยอมแพ้เขา อดทน เหมือนเราชนะ
ยักษ์ อย่าไปเห็นตามเขาแท้ๆเชียว ถ้าเราไปเห็นตามเขา ไปเห็นว่า
แหม! อบายมุขก็ดี ไปหลงลาภหลงยศ ไปหลงสรรเสริญ ไปหลง
เสพกาม ไปหลงเสพอัตตา ถ้าหลงตามเขา เราไม่อดทน เราไม่

พยายามทำให้มันดี ให้มีปัญญา แล้วมันก็ไปหลงตามเขาไป
ไม่ได้ !

เราก็ถูกमार หรือถูกกามกลืนกินอีก ถูกอบายมุข ถูกลาภ ยศ
สรรเสริญ สุข และถูกอัตตากลืนกินอีก เราจะชนะมาร ชนะยักษ์
ต้องอดทนให้ได้ เราจะชนะความเป็นเดรัจฉาน ต้องมี "เมตตา" ให้
ถูกให้ดี แท้จริง

แม้แต่ใจเราไปอยากติดอบายมุข บางที่เราอยากจะไปเสพกาม
บางที่อยากจะไปหลงลาภ บางที่ไปตะกละตะกลาม ไปโลภลาภ
โลภยศ หลงสรรเสริญอยู่ ใจเราเป็นอย่างนั้นอยู่ เราก็จะต้อง
อดทน ฝืนกลั้น ให้ชนะยักษ์ให้ได้ อย่าไปปล่อยให้ยักษ์ มันมาข่มขู่
เรา เราจะชนะยักษ์ด้วย "ขันติบารมี" เสร็จแล้ว เมื่อไหร่ รู้ทันอย่าง
นั้นแล้ว ทีนี้เราจึงใช้ "จิตเมตตา" ในความเป็นมิตรที่ดี

"เมตตา" ตัวนี้ รากศัพท์ภาษาเดิม เรียกว่า "มิตตะ" หรือ "มตะ"
หมายความว่า ที่รู้ รู้แล้ว เราก็เป็นมิตร กล่าวคือ ให้ช่วยผู้อื่นให้ได้
ดี เมตตาหมายความว่า สงสารผู้อื่น หรือตนก็ตาม ตนเมา ตน
โง่งง ตนมีดมัว ก็ต้องเมตตาตนเอง ช่วยตนเองนั้นแหละ ให้ได้ดี
ให้รู้ตัว ให้ตัวเองหยุดเมาหยุดมีดก่อน แล้วก็ช่วยเขา บอกเขาบ้าง
เมื่อเราเองไม่ไปเลย อดทนได้แล้ว เราไม่ไป ไม่เมามันเหมือนเขา

แล้วเราก็ช่วยเขา สงสารเขา ให้เขาหยุดเสพ อบายมุข หยุดหลง
ลามก เมาลามก เมาสรรเสริญ หยุดหลงกาม เมากาม หยุดเสพกาม
เสีย เขายังมีเศษ"อัตตา" เมออัตตา ก็ให้เขาหยุด เขารู้เท่าทันใน
อัตตา" ให้ได้ เราก็จะเป็นผู้เมตตา อย่างดีอย่างถูก ช่วยเขาได้
อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านมีจิตเมตตาอันนี้แรง ทำไม? ต้องใช้คำว่า
"เมตตา" เมื่อจะช่วย "เดรัจฉานที่เมามัน" ก็เพราะผู้โง่ ผู้เมาโลกียะ
นั้น ไม่รู้ตัวหรอก ! เขาติดเขาหลง ว่ามันน่าได้ น่ามีน่าเป็น เขา
อว์อวย เขาหลงจริงๆ เขายังไม่รู้ชัด เขายังเห็นว่ามันดี ถ้าเราจะไป
ว่า"ไม่ดี" มันก็ขัดใจเขา เขาจะโกรธจะแค้น เราจะไปห้าม สิ่งที่เขา
อว์อวย ที่เขาได้เขามีเขาเป็นกันนั้น เขาจะไม่ชอบใจ เขาจะโต้ตอบ
ย้อนแย้ง บางที ถึงขั้นร้ายขั้นแรงออกมาเลย ซึ่งเดรัจฉาน เขาก็มี
ฤทธิ์ มีกำลัง มีอำนาจของเขาเหมือนกัน เราก็จะต้องมี "เมตตา"
ให้มาก ต้องใจเย็น ยังไงๆ ก็อย่าทึ่งเขาเลย แม้เขาจะโต้ตอบ เล่น
งานเราเท่าใดๆ ก็จงช่วยเขา สงสารเขา และต้อง "สงสาร" ให้ถูก !
อย่าไปสงสารโดยส่งเสริมเขา ให้เมานักเข้าไปอีก เป็นอันขาด
"สงสาร!" นี้ คือจะต้อง "ขัดเกลา"เขา ย้อนแย้งเขาให้เก่ง ถ้าย้อน
แย้งไม่เก่ง ก็จะขาดกัน จะไม่ได้ช่วยกัน ถือว่าหมดมิตร จึงต้อง

ฉลาดชัด ฉลาดทำลาย ความมีความเป็นของเขาให้ได้ ต้องพยายามควักของอร่อย ออกจากปากเขาให้ได้! แม้จะถูกเขาย้อนแย้ง ทูบตี ได้ตอบรุนแรง (เพราะเขายังไม่รู้จริงๆ ว่าเราช่วย เขาจะนึกว่า เราเบียดเบียนเขา เอาเสียด้วย) ก็ต้องอดทน ให้คง"สงสาร" เขาอยู่ อย่าเสี้อมถอย ท้อแท้ อย่าหยุดสงสาร เช่น พระพุทธองค์ ยังคง"สงสาร" (เมตตา) พระเทวทัตอยู่ดุจเดิม นั่นทีเดียว แม้พระเทวทัต จะออกฤทธิ์แผลงเดช ย้อนแย้ง แข่งขัน อวดดี ตีข่ม ดูร้าย แกล้งทำร้ายทำลายพระพุทธองค์ เสียๆหายๆ ใดๆ พระพุทธองค์ ก็ยังทรงใช้ "เมตตา" เป็นฐาน เป็นการทรงจิต คงที่อยู่ตลอดไป ไม่โกรธตอบ ไม่ทิ้งขว้าง (จะเห็นได้ว่า พระพุทธองค์ ไม่ได้จับสึก) แม้จะลงพรหมทัณฑ์ขนาดหนัก ปานใด แต่ไม่ปฏิเสธ ไม่เสียใจ ไม่น้อยใจ ไม่ท้อแท้ใจ ไม่ลด "สงสาร" ลงเลยจริงๆ

ต้องสงสารข้างร้าย ที่เอาจนกันจริงๆ "ข้างร้าย" หมายถึง ความเป็นส่วนใหญ่ หรือ คนส่วนใหญ่ "เอาจน" ก็หมายถึง เขายังพากันหลง "มันส์" อยู่กับโลกีย์อยู่จริงๆ เขายัง"เมา" เขายังไม่สร้าง ยังไม่ซา กันอยู่จริงๆ เขายังโง่ให้โลกีย์หลอก เขายังเป็นทาส ที่ยอมให้โลกีย์ มีอำนาจเหนือ"ตน" (อัตตา) นี้เป็นสังขธรรม มิใช่แก่ลิ่งใส่ความ หรือยกตนข่มท่าน ถ้า"พระ"ใด ไม่มี"เมตตา" อย่างนี้ "พระ"

นั่นก็จะไม่ได้ช่วยโลกเลย เพราะคนในโลก ที่ยังไม่ใช่"พระ" จะยังหลงโลกก็ยารมณอยู่ ทั้งนั้นจริงๆ "เมตตา" จึงเป็นธรรมค้ำจุนโลก ช่วยโลก ช่วยสัตว์โลกแท้ๆ "พระ"แท้ๆ "พระ"อริยะของพระพุทธศาสนา จึงต้องมีในโลก คือ "พระ" ผู้รู้แจ้ง ช่วยตนได้แล้ว ก็ชวนชวายเป็นผู้ช่วยผู้อื่นอยู่ อย่างขมิขมัน ถ้าไม่ช่วยกัน ก็เป็น"พระ"เดียรฉัตร เห็นแต่แก่ตัว ไม่พ้นขี้เกียจ ไม่ชวนชวายเป็น ไม่มีปัญญารู้ความควร ก็เป็น"พระ" ของลัทธิอื่น ศาสนาอื่น ไม่ใช่พุทธ

เพราะฉะนั้น ถึงใครจะดูร้าย ถึงขนาดไม่รู้เรื่องแล้ว โธ เราจะช่วยเขาแท้ๆ เขาก็ไม่รู้ ก็โกรธ ก็จะแว้งกลับมาเล่นงานเรา จะพยายามบังเบียดเรา ถึงขนาดจะฆ่าจะแกงเราเอาด้วย ดังพระเทวทัตที่โกรธ จะฆ่าพระพุทธองค์อย่างแรงร้าย ขนาดเท่าช้าง นาคาคีรี ตกมันตัวนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็เอาชนะได้ คือเอาชนะ "แรงร้าย" อันนั้นให้ดีที่สุด แล้วก็ยัง"สงสาร" คนร้ายที่ใช้ "แรงร้าย" นั้นอยู่ต่อไปคงเดิม

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธินา"

ดังนั้น เราเองไม่มีโอกาสเจอช้างนาคาคีรี ตัวแรงตัวร้าย ดังเช่นบริวารพระเทวทัต เราจะเจอช้างตัวน้อยๆ สัตว์น้อยๆ ที่อยู่ในโลกกับเรานั้นแหละ ซึ่งจะแรงจะร้าย ขนาดเท่ากรรม เท่าวิบากของเรา

แล้วเราจะต้องเอาชนะอันนี้ให้ได้ คือ ถึงอย่างไรๆ ก็อย่าหมด"
เมตตา" เข้าใจได้เลยว่า บท นาฬาคีริง คະชะวะรังฯ พาหุง บทที่ ๓
มันหมายความว่า เราจะต้องเอาชนะ เจริญงานที่โง่งงา เจริญงานก็
คือ สัตว์ที่โง่งงา หรือแท้งๆก็คือ"จิต" คือ"ใจ" เราเองนั่นแหละ ตรวจ
ให้ดีๆ เถอะ

สำคัญที่มีใจโง่งงา มันจะเอาแต่หลงโลกีย์ ต้องอย่าตามใจมัน ต้อง
ขัด ต้องพยายามฆ่าความหลงนั้นๆ หรือคนอื่นที่มีใจโง่งงา
เหมือนกัน เหมือนกันทีเดียว เขายังโง่งงา เขาหลงโลกีย์ ต้องอย่า
ตามใจเขา ต้องขัด ต้องพยายามฆ่าความหลงนั้นๆ ให้เขา ใ้
เป็นเจริญงานอยู่ ต้องเอาชนะให้ได้ ต้องส่งสารคนอื่นเขา อย่างนี้
เช่น เพราะเขาโง่งงาอยู่ เขามาชวน หรือมาต่อต้าน เขาโง่งงา เขาก็
เป็นเจริญงาน เขาก็จะชวนจะจูง หรือจะต่อต้านเรา ตามประสา
ของเขา หรือไม่ก็จะยุแหย่ แกล้งประชดประชัน แดกดันเอาเสีย
ด้วย เราก็ส่งสาร เห็นเขาให้ออก แล้วเราต้องยืนหยัด เป็นมนุษย์ที่
ดี อย่าไปใจอ่อนตามใจเขา ต้องขึ้นไว้ ต้องขัดเขาไว้ และ "การขัด"
ต้องขัดให้เก่ง ขัดให้สำคัญ อย่า"ขัดจนแตก" หรือ จนวิวาท
บาดหมาง แค่"ขัดแย้ง" หรือ"ขัดเกลา" อยู่เสมอ

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธินา" เราไม่มีศัตรู เราไม่มีโกรธตอบ แค้นตอบ แม้เขาจะข่มมาอย่าง"ดู" อย่าง"ร้าย" ขนาดไหนก็ตาม เราก็ยังจะขัด ยังจะหาทางเกลา ช่วยเขาอย่างดี อย่างเก่ง อยู่เสมอ สงสารเขาเสมอ

นี่คือ "เมตตัมพุเสกะวิธินา" ถ้าช่วยไม่ได้ก็หาทางอื่น หรือเพลาๆ ก่อน ถ้าช่วยได้ช่วยไป แต่ตัวเราเอง ต้องเป็นผู้ชนะด้วยนะ ชนะได้สิ่งที่เขามาชวน ชวนไปเป็นคนเลว อย่างนี้ ชวนไปเสพโลภีย์ เราต้องชวนกลับ ข่มทางให้ได้ อย่างนี้ จะเป็นผู้ชนะ นาฬาคีริงฯ นี้เป็นบทที่ ๓ ของพาดุง จะมีประโยชน์กับมนุษย์แท้ๆ อย่างนี้

อย่าไปหมายใจว่า พอสวด "นาฬาคีริง คะชะวะรังฯ แล้วละก็ ตัวเราเอง จะเป็นผู้ได้อะไรก็ไม่รู้ อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หลงคาถา อยู่อย่างนั้น นึกว่าแค่ได้ท่อง แล้วได้ฟัง ก็สำเร็จแล้ว มี"วิมาน"แล้ว ได้บุญแล้ว ได้ศิริมงคลแล้ว สร้างอุปาทานอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ บันเป็นรูปรอยอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ใส้สิ่งที่บันนั้น ไปเป็น"วิมาน" อยู่ที่ไหน ก็ไม่รู้ จนกระทั่ง ไม่รู้"วิมาน" นั่นคือ ถ้าใครยังหลงวิมาน ยังหลงใจตัวเอง (อัตตา) ไปสร้างไปก่ออยู่ในใจ ไปบันรูปบันรอย บันภาพก่อชาติอยู่ในใจ เอาใจตัวเอง ไปวาดรูปวาดร่าง วาดลมๆ แล้งๆ นั่นว่าเป็น

ความสุข วาดความสำราญอะไรอยู่เป็น "วิมานะ" หรือเป็น "วิมาน" ไปสร้างไปก่ออยู่ ผู้นั้นก็ยังหลงอยู่ ยังมีดอยู่ ยังมัวเมาอยู่

ถ้าผู้ใดยังมัวเมาโลกียะอยู่ เป็นเดรัจฉานอยู่ทั้งนั้น เป็นผู้ที่ยังมัวเมา มีดมน แล้วเราเองก็ไม่วู้จักเอาชนะ ด้วยการสงสารตัวเอง โดยอย่าไปติดต่อกัน เชื่อมโยงอยู่ในสังสารวัฏฏ์

อันนั้น เลิกมาเสีย อย่างนี้ ที่จะชนะกันแท้จริง ถ้าผู้ใดเลิกมาได้ ไม่ไปหลงมัวเมา ในสิ่งใดๆ หลงอารมณ์สุขไปต่างๆ หลงตั้งแต่ หลงสุขในอบายมุข หลงสุขในลาภ ยศ สรรเสริญ หลงสุขที่มันเสพกามต่างๆ อะไรพวกนี้ แม้ที่สุด ไม่หลงสุขใน "อัตตา" (วิมาน) ต่างๆ อย่าไปหลง อย่าไปยึดถือ อย่าไปวุ่นวายกับมัน ถ้ามีชีวิตอยู่อย่าง ทำการทำงาน ของดีบของดี ก็ทำแต่งานดีๆ นั้น มีทาน มีขันติ มีเมตตา ผู้นั้นก็เป็นธรรมะทุกอย่าง ไม่หลงที่เป็น วิมานต่างๆ

อันนี้เป็นพาหุ มหาวัดที่ ๓ ถ้าผู้ใดเข้าใจ จะเอามาใช้ประโยชน์ได้ ไม่มัวไปนั่งท่อง นั่งหลงอยู่ได้ ใ้ฉนี้ เป็นคาถา ท่องแล้ว จะได้ไ้โน่น มีไ้ฉนี้ มีไ้ฉนั้น อย่างนั้น อย่างมกายกันเป็นอันขาด ชาวพุทธเอ๋ย !

บทที่ ๔

อุกขิตตะชัคคมะติหัตถะสุทวารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคูลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังชะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ความบพนี้ แปลว่า "พระจอมมุนี มีพระหฤทัยไปในทางที่ กระทำ
อิทธิปาฏิหาริย์ ได้ชนะใจโจร ชื่อ องคูลิมาล แสนร้ายกาจ มีฝีมือ
ถือดาบเงื้อง่า วิ่งไล่พระองค์ไป สิ้นทาง ๓ โยชน์" อย่างนี้
พระพุทธเจ้าท่านก็ชนะองคูลิมาล ที่เป็นคนใจหยาบ ใจร้าย ดื้อดึง
รุนแรง แสนอำมหิต ขนาดจะฆ่าแม่ของตนก็ได้ ออกปานนี้
พระองค์ก็สามารถชนะได้ เพราะท่านเป็นถึงพระพุทธเจ้า พระองค์
ก็ต้องชนะ ถึงขั้น องคูลิมาล ซึ่งเป็นบุคคลที่ใจหยาบ ฆ่าคนเป็น
พัน และจะฆ่าแม่แต่แม่ของตัวเอง แต่คนที่มีใจหยาบ อำมหิต ขนาด
รุ่นของเรานั้น ใครก็ได้ ที่มีใจหยาบอำมหิต ไม่ต้องร้ายเท่าองคูลิ
มาล เราก็ต้องเอาชนะเขาให้หมด อย่าให้เขา มีอำนาจเหนือเรา
ถ้าเผื่อว่า เราจะไปตีความหมายเอาว่า เราจะต้องเจอ องคูลิมาล
คงจะเจอยาก เพราะองคูลิมาลบอกแล้ว เป็นคนที่ใจหยาบ
อำมหิต อย่างร้ายกาจที่สุด เพราะถูกอาจารย์หลอกมา ให้ไปฆ่า

คนมา ตั้งพันหนึ่ง แล้วจะสอนวิชาให้ ถ้าเข้ามาได้ ถึงจะสอนให้ แล้วองคุลิมาลไม่รู้หรือกว่า อาจารย์หลอกเอา ที่จริงอาจารย์ หลอกให้ไปตาย เพราะอาจารย์คิดแล้ว ถ้าไปฆ่าคน ตั้งพันหนึ่ง คงไม่รอดมาแล้วละ ก็คงถูกเขาฆ่าตาย ก่อนจะถึงพันแน่ๆ แต่องคุ ลิมาลก็เก่งเกินอาจารย์คาด และ เข้ามาได้ตั้ง ๙๙๙ คน อีกคน เดียว ก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร แต่ก็แปลกจนได้ คือ จะต้องหยุดฆ่า! เสียก่อน ที่จะถึงคนที่พัน แค่เพียงมาพบ พระพุทธเจ้า บอกว่า "หยุดเสีย !" เท่านั้น พระพุทธเจ้าทำสำเร็จ โดยไม่น่าจะสำเร็จ ดู มั่นง่าย มั่นได้เร็ว จนไม่น่าเชื่อ มั่นไม่น่า เป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไป ได้ ดูช่างไม่เห็นว่าจะมีฤทธิ์มีเดชอะไร แต่ก็เป็ฤทธิ์ที่ประหลาด ยิ่ง นี้แหละ คือ "มหาปาฏิหาริย์" ไม่ใช่ "ปาฏิหาริย์" ที่เล่าสู่กันฟัง อย่างพิลึกพิลื้อ เกินเชื่อ อะไรนั่นหรือ!

เช่นเดียวกัน ถ้าเราเอง เหมือนองคุลิมาลสำนึกผิด เลิกเสีย หยุด เสีย ด้วยจิตอันเก่งกล้าสามารถ คือ ทำปาฏิหาริย์ พลิกล็อก "ปาฏิหาริย์" หมายความว่า "พลิกล็อก" มันพลิกล็อก คือ มันไม่น่า เชื่อ มันเก่งเกินคาด มันเหนือใครคิด มันมีความสามารถ เหนือชั้น จริงๆ มันไม่น่าจะได้ เอ๊ะ! มันได้ง่ายๆ กว่า มันจะชนะ หนอย ใต้ คนนี้ กลับชนะได้ เหมือนปาฏิหาริย์ มันพลิกล็อกเลย มันพลิก

กระเป๋าละเลย มันเป็นของเก่ง ชนิดที่ไม่เห็นว่า จะเป็นของเก่งอะไร
แต่ๆมันช่างเป็นไปได้ ชนิดที่ไม่น่าเป็นไปได้ เช่น อย่างที่
พระพุทธเจ้า ท่านปราบองคุลิมาล มนุษย์ผู้ใจหยาบ โหดร้าย
อำมหิต ให้เปลี่ยนจิตเสียได้ โดยไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะ
พระพุทธเจ้า ไม่ได้ทำอะไรพิลึกพิลั่นแปลกๆ อย่างที่เล่าผิดๆ กัน
มานั้น เสียด้วยซ้ำ มันจึงยิ่งแปลกใหญ่ ! ยิ่งเป็นปาฏิหาริย์ใหญ่!
เพียงพระพุทธองค์ ใช้ความสามารถ ทำจิตของ องคุลิมาลให้ "รู้ดี
- รู้ชั่ว" ทำใจขององคุลิมาลให้ "เข้าใจ" ได้อย่างซาบซึ้ง จนเปลี่ยน
จิตจากคนโหดร้าย คนชั่วร้าย มาเป็นคนดีได้ ภายในเวลาไม่นาน
และ โดยไม่เห็นมีอะไรน่าทึ่งเลย นั่นสิยิ่ง "น่าทึ่ง"! นี่แหละคือ
"ปาฏิหาริย์ ซ้อนปาฏิหาริย์"

พระพุทธองค์เพียงแต่ เข้ามาห้าม ให้"หยุด"เสีย เมื่อองคุลิมาล จะ
ไปฆ่าคน เป็นคนสุดท้าย คือคนที่พัน คนที่จะครบจำนวน เป็น
ผลสำเร็จแล้ว ซึ่งมันไม่น่าจะหยุดเลย แต่ก็หยุดได้ มันไม่น่าจะ
ง่าย แต่มันก็ง่าย อย่างแปลกประหลาด ! มันไม่มีอะไรมากเลย !

นี่ต่างหาก คือ"มหาปาฏิหาริย์" คือ เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง จริงๆ
ยิ่งกว่า เพราะถ้าอย่างที เกจิอาจารย์รุ่นเก่าๆบางคน เล่ามาเห็นว่า
พระพุทธเจ้าแสดงปาฏิหาริย์ พิลึกๆมากมาย เช่นเล่าว่า องคุ

ลิมาล วิ่งตามพระพุทธเจ้าใหญ่เลย ท่านก็แสดง อภินิหาร ไม่ให้วิ่ง
ทัน เงื่อตาบจะพัน ก็เงื่อค่าง พันไม่ลง เหมือนมีอะไร มาค้ำให้ค่าง
ไว้ หรือเรื่องแปลกประหลาด ที่พิลึกๆ อะไร ยิ่งกว่านี้อีก ก็ตาม จะ
เป็น ยิ่งไม่ออก พันไม่เข้า อะไรต่างๆ ตามความเห็นของ"คนหลง"
ที่เขาขึ้นชู้กันว่าเป็น "ความเก่ง" ก็ตาม มันก็จะน่าอัศจรรย์อะไร?!

ถ้าองคฺุลิมาลเจอเข้าแบบนี้ แล้วจะต้องหยุด จะไม่ฆ่าพระพุทธ
องค์ ก็เพราะองคฺุลิมาลทำไม่ได้ เขาก็ต้องยอม เขาก็ต้องไม่ทำ
หรือเพราะเขา"ทิ้ง" ความเก่งแปลกๆนั้น แล้วเขาก็หยุด แต่นี่เจอคำ
สอนพระพุทธองค์ เป็น"อนุศาสนีปาฏิหาริย์" นี่สิ! เพียงแต่สอน
เพียงแต่ห้าม เพียงแต่บอกกรรมดา ก็หยุดแล้ว นี่สิ มันยิ่ง
มหัศจรรย์ใหญ่ ! ซึ่งถ้าองคฺุลิมาลจะพันก็เข้า และ พระพุทธเจ้า ก็
ไม่ได้วิ่งหนีเดินหนีอะไรด้วย พระพุทธเจ้า ไม่ได้แสดงอะไร
เพียงแต่บอกดีๆ ห้ามง่ายๆ

อธิบายชัดๆ เท่านั้น เป็นแต่แสดง"ความเก่ง" (อิทธิ) ในเรื่อง
"ปรับปรุงจิตใจ" (สังขตมโน) ขององคฺุลิมาลให้"เข้าใจ" ให้รู้ดี รู้ชั่ว
ชัดยิ่งแท้ (อภิ) เท่านั้นต่างหาก จึงเรียกว่า "อิทธิวิสังขตมโน" มัน
ยอดเก่ง (มีอิทธิ) มันยิ่งยอด ในการกระทำ เป็น "การปรับเปลี่ยน
จิต" (อภิสังขตมโน)ได้ ทั้งๆที่ไม่มี "อิทธิฤทธิ์" อย่างเดรัจฉานวิชา

ไม่ต้องมี "อาเทศนาปาฏิหาริย์" อย่างเดรัจฉานวิชา แต่พระพุทธองค์ ก็มี "อิทธิฤทธิ์" (เก่งจนสามารถ เปลี่ยนร้าย ให้เป็นดี) อย่าง พุทธวิชา และมี "อาเทศนาปาฏิหาริย์" อย่างพุทธวิชา (เก่ง เพราะหยั่งรู้กิเลส รู้จิตในจิต ขององคุลิมาลได้ถูกแท้ จึงสามารถ ปรับเปลี่ยนได้) จนดูช่างง่ายเสียจริง ที่เสียร้าย แสนอำมหิต ขนาด องคุลิมาลยอมวางดาบ ก้มลงกราบ ยอมมอบตน โดยเฉพาะ เปลี่ยนจิตมาเป็น "พระ" ได้ทันที อย่างจริงๆ ยิ่งพระพุทธองค์ พูดถึง สั้น สอนยิ่งน้อย ทำอะไรยิ่งไม่มากเลย แต่มีผลให้องคุลิมาลกลับ หยุดได้ นั่นแหละ ยิ่งหมายถึง "อิทธิภิสังขตมโน" คือยิ่งเป็น ปาฏิหาริย์ ที่แปลกประหลาดใหญ่!! เพราะมันยิ่งไม่มี "ความมาก" แต่มันกลับไปหยุด "ความมาก" ขององคุลิมาลได้ นี่ละ ! "ยอด ปาฏิหาริย์" ที่สุด

ทำความเข้าใจให้ดีๆ เราทำให้ได้อย่างนี้ เราก็ชนะด้วย อิทธิ ภิสังขะตะมะโน คือ ชนะแบบเก่ง สามารถสร้างจิตของเราเป็น อิทธิภิสังขะตะมะโน หมายความว่า จิตจะสามารถ รวบรวม กระทำการขึ้นมาได้ เหมือนมันเล็ก มันบางเบา มันง่าย มันดูไม่มี น้ำหนัก แต่มันยิ่งใหญ่ มันเก่งกาจเป็นอิทธิฤทธิ์ อิทธิปาฏิหาริย์ มันอิทธิวิธี อย่างเดียวกัน (กับพระพุทธเจ้ามี) เก่งกล้า สามารถ

อย่างนี้ เอาชนะใจตนเอง ที่เป็นอย่าง องคุลิมาลนั้นแหละ สำคัญ
ก่อนอื่น อย่างนี้ก็ได้ประโยชน์สูงที่สุด หรือได้เอาชนะใจคนอื่น ที่
ได้เป็นองคุลิมาลอำมหิตแล้ว ก็แก้อำมหิต เปลี่ยนใจหยาบลงมา
ได้ง่ายๆ มีอิทธิวิธี ที่จะปรับเปลี่ยนเขาได้อย่างเก่ง (มีอิทธิ) ตาม
ขั้นตอน สำหรับ ผู้มีปัญญา พอจะปรับจิตของเขานี้ได้

ส่วนผู้กระด้างที่สุด ร้ายที่สุด ปรับเขาไม่ได้ ก็เมตตาเขาถึงที่สุด
โดยเฉยๆ ไม่ต้องไปยุ่งไปเกี่ยวกับเขา เราเมตตาเขาเสีย อย่าโกรธ
อย่าเคือง อย่าชัง อย่าเบียดเบียนใดๆแก่เขาเลย ดังนี้ เป็น เมตตาัม
พุเสกะวิธินา ซึ่งเราก็คำทำได้ โดยใช้วิธีต่างๆ นี้ เป็นบทที่ ๔

เป็นผู้ที่ชนะใจอันหยาบ ใจอำมหิต ถ้าใครสามารถทำตน จน
สำเร็จ ทำผู้อื่นจนสำเร็จ ผู้นั้นก็จะมีจิตพุทธะ หรือเป็นองค์มุนี เป็น
ผู้ที่มี "มุนินโท" ชิตะวา มุนินโท ผู้ใดสามารถเป็นผู้ประเสริฐ คือ
"มุนินโท" มุนินโท แปลว่า นักพรต นักปฏิบัติธรรม หรือพระ ถ้าเรา
ทำตัวเป็น"พระ" ได้ด้วยการชนะแบบนี้ ได้ประโยชน์จากที่
พระพุทธเจ้า ท่านพาทำ ตามบทพาหุง ที่สวดกันอยู่นี้ ก็คือ คาถา
พาหุงมีผล ทำความเข้าใจให้ดีๆ และทำให้ตรง ทำให้ถูก ตามแบบ
พระพุทธเจ้านี้เถิด

บทที่ ๕

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา

จิณฺญาเยะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชฌเณ

สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อันนี้แปลว่า "ตอนนี้ชนะการกล่าวร้าย ของนางจิณฺญาณวิกา ทำ
อาการประดุจว่ามีครรภ เพราะทำไม้ มีสัญญาณอันกลม ให้เป็น
ประดุจมีทอง ด้วยวิธีอันงาม เอาไปใส่เอาไว้ที่ได้ร่มผ้า
พระพุทธเจ้าท่านเอาชนะ ด้วยสมาธิอันงาม คือระงับพระเหตุภัย
ในท่ามกลางหมู่ชน ท่านทำเฉยเสีย "สันเตนะ" "สันตะ" แปลว่า
เฉย สงบ สันเตนะ โสมะวิธินา ท่านชนะด้วยอาการ ทำความสงบ
เฉยนิ่ง ไม่ตอบโต้อะไรเลย ท่านเอง ท่านทำความเฉย แบบนี้ แม้
ใครจะมากล่าวร้าย ป้ายสี ว่าร้าย

ถ้าลงขนาดพระพุทธเจ้านี่นะ เป็นนักบวชชั้นศาสดา แต่แล้ว
ก็มีคนไปกล่าวร้าย ว่าไปทำให้เขาต้อง เหม ! มันร้ายกาจ ขนาด
หนัก เป็นปาราชิก เป็นร้ายกาจแล้ว ไปทำให้เขาต้อง แล้วเราไม่รับ
ว่าเราไปทำ อันนี้ความเลวขั้นสุดของพระ

พระรูปใดที่ละเมิด ด้วยเมถุนธรรม ไปทำให้ผู้คนที่ต้องได้ จะต้อง
เกี่ยวโยง เป็นกงเป็นการ ในเรื่องผู้หญิงผู้ชาย ชู้ๆ สาวๆ คนนั้นแล้ว
ที่สุด ในวงการพระนี่แล้วที่สุด เหมือนกับพวกเราคงรู้ พระรูปไหน
ไปเกี่ยวของของผู้หญิง ผู้ชายไปมีเมีย หรือไปละเมิดอย่างนี้ ขึ้นมา คน
นั้นแล้วมาก แล้วที่สุด

พระพุทธเจ้า ท่านจึงถูกใส่ความในจุดนี้เหมือนกัน นางจิณฺจ
มาณวิกา ได้ทำเสแสร้ง เอาไม้กลมๆ ใส่เอาไว้ในผ้าถุง เหมือนกับ
คนมีท้อง มาตู่พระพุทธเจ้าว่าเป็นสามี พระพุทธเจ้า ท่านก็เฉย
แล้วท่านก็กล่าวขึ้นว่า มีน้องหญิงกับเรา เท่านั้นแหละนะ ที่จะรู้
กัน จริงหรือไม่จริง จริงไหมล่ะ? ท่านไม่ได้ยุ่งเกี่ยว นางจิณฺจ
มาณวิกา แต่นางจิณฺจมาณวิกาซิ เข้ามาเกี่ยวตัวท่านเอง ท่านก็
เฉยพูดขึ้นอย่างนั้น ท่านเกี่ยวเขา หรือไม่เกี่ยว เขาก็รู้ดี ท่านก็รู้ดี
เรื่องนี้ พระพุทธเจ้าท่านรู้ว่าท่านถูก ท่านไม่ใช่เป็นคนผิด ท่านจึง
เฉย เฉยจริงๆ เพราะฉะนั้น การหยุดการเฉย สันตนะ ไสยะวิธินา
เฉยสงบ เมื่อถึงที่สุดนั้น เป็นคุณสมบัติของอริยะ ที่แท้จริง ความ
สงบนี้แหละ ขณะอะไรทั้งปวงในโลก ท่านไม่เดือดร้อน เพราะท่าน
รู้ ท่านเฉยอยู่ สุดท้าย นางนั้น เดินไปเดินมา ไม้ที่ชุกอยู่ในท้อง
มันหล่นตกลงไปเอง โธ่ มาหลอก ! อย่างนี้ นางจิณฺจมาณวิกา ก็

ถูกคนเขาด่าไป ถูกคนเขาว่าให้เสียไปแล้ว ท่านเอาชนะมารอย่าง
นี้

ฉะนั้น เราก็เหมือนกัน ต้องจำยุทธวิธี บทนี้ให้ดีๆ อย่าง
พระพุทธเจ้าท่านทำ ใครจะมาด่า กล่าวว่าร้ายอย่างไร ก็ช่าง ถ้า
เราตรวจดูตัวเรา ว่าเราไม่ได้เลย เราไม่ได้ร้าย ก็ไม่ต้องหวั่นไหว
เราไม่ได้เสียหาย เราไม่ได้ทำผิด ก็เก่งนั่งยิ้มแป้น อยู่เฉยๆเถอะ ไม่
เดือดร้อนใจเลย ไม่มีเคือง ไม่มีระคาย ไม่หวั่นไหว เฉย สงบ พุด
ได้ดี มีสติสัมปชัญญะ มีความจริง มีความสัตย์ บริสุทธิ์อยู่ อย่างนี้
ก็เป็นผู้ที่ได้ผล ในการฟังพาทุณ บทที่ ๕ คือ ชนะคนจอมลวงโลก
หรือคนกล่าวร้าย เสียชื่อเสียง หรือคนพาลหาเรื่อง เราจะชนะคน
เหล่านั้นได้ อย่างเก่งเป็นธรรมชาติ ที่จะต้องรู้ ต้องเข้าใจเรื่อง เข้าใจ
เหตุผล ไม่ใช่ธรรมชาติ สวดเสร็จแล้ว ก็ขลัง ! มีอะไรมาบังคับ
บังคับดล อย่างนั้นไม่ อย่าไปขอ อ้อนวอนเอา อ้อนวอนยังไงก็ไม่
สำเร็จ หรือ ไม่ใช่พุทธวิธี วิธีการที่พระพุทธเจ้าทำเป็นตัวอย่างนี้
เป็นการเรียนรู้แล้วลงมือกระทำ ให้ถูกตรงตาม นี้ พาทุณ บทที่ ๕

บทที่ ๖

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปีตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

บทนี้ ท่านแปลกันไว้ว่า

พระพุทธเจ้าท่านชนะนักบวช ผู้มีอหังการ ที่จะละเสีย ซึ่งความ
สัจย์ มีใจที่จะยกถ้อยคำของตนให้สูง ดุจยกธง เป็นผู้มิดมนยิ่งนัก
ด้วยเทศนาญาณวิธี คือ รู้อหังการ แล้วตรัสเทศนา

ฟังคำแปลแค่นี้ ก็แสนจะเข้าใจยากแล้ว ก็จะขอแปลซ้อนลงไป ให้
ง่ายขึ้นอีกหน่อย คือ

"พระพุทธเจ้าท่านชนะนักบวชอื่นๆ ที่"เปี้ยว" แล้ว"ไม่จริง" แล้ว "ไม่
ตรงไม่ถูกตามสัจธรรม" แล้ว และยังเจตนาที่ยกตนอยู่ ว่าตนสูง
ตนดีเสียอีก มีมิดมนอยู่ หรือโง่อยู่ ยังบกพร่องอยู่ พระพุทธเจ้า จึง
พยายามเอาชนะ ได้ด้วยการใช้พระปัญญา แสดงธรรม สอนไป
เผยแพร่ออกไป กระจายสัจธรรมออกไป ตามอหังการของบุคคล
ตามอหังการของตนเอง และกาลเวลาอันควร ความกระจ่าง

สว่างไสว แห่งจักรวาลแท้ ก็จะเป็นประทีป ไปจุดให้ผู้"ไม่รู้" ผู้ยัง
ยึดถือตนนั้นๆ เห็นได้ตาม เป็นที่สุด

พระพุทธเจ้าชนะเขาด้วยการสอน สอนด้วยอะไร สอนด้วย
"ปัญญาปะทีปะชะลิโต" สอนด้วยปัญญาที่เป็นประทีป ที่ท่านมี
เช่น มีความสว่าง หรือมีความรู้แจ้งชัด อยู่เท่าใดๆ ท่านก็ใช้
ปัญญานี้ สอนนักบวชดี้อด้าน ยึดถือดี อวดดี หลงตนทั้งหลาย
นักบวชที่ยึดดี หลงตน ที่ร้ายกาจนั้นๆ ในสมัยพระพุทธเจ้า ท่านก็
มีคู่แข่ง มีนักบวช ทั้งที่เขาก็ยืนยันว่า เขาประพฤติถูกต้องแล้ว
พระโคตมสิ มาประพฤติมาสอนผิดๆ เขาก็พากันต่อต้านโต้แย้ง
และมีทั้งประกาศศาสนากัน คนละศาสนา พระพุทธเจ้า ก็สอน
นักบวช ที่ยังผิดๆเพี้ยนๆ อวดดี ทั้งหลายเหล่านี้แหละ หรือนักบวช
อื่นๆ อีกก็ตาม สอนเขา จนเห็นดีเห็นชอบด้วย สอนเขาด้วย
"ปัญญาปะทีปะชะลิโต" พวกนักบวชที่ยึดถือตน อวดดี ทั้งหลาย
เหล่านี้ พระพุทธเจ้าทำอย่างนี้

นักบวชในสมัยพระพุทธเจ้า มีหลายลัทธิ แยกออกมาจาก
พราหมณ์ ด้วยกันนั่นเอง ก็เยอะเยอะ แต่งตัวเหมือนกันก็มี แต่งตัว
อย่างโน้น แต่งตัวอย่างนี้ นับถือจารีตอย่างโน้น นับถือประเพณี
อย่างนี้ มีแบบนี้แบบนั้น หลากๆอย่าง หลากๆแขนง ต่างกัน

มากมาย แต่ก็มาจากพราหมณ์ เหมือนๆกัน นั่นแหละ ส่วนใหญ่
ต่างก็ล้วน จะประพฤติพรหมจรรย์

เหมือนกันกับสมัยนี้ เรียกว่า พุทธศาสนาเท่านั้น แต่ก็มีการปฏิบัติ
กัน ไม่รู้ก็จารีต ก็ประเพณี ก็แบบอย่าง โดยเฉพาะทาง "ความ
เข้าใจ" หรือ "เป้าหมาย" ทางนามธรรมนั้น แตกแ่ง แยกทาง
มากมายหลายอย่างเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ได้หลายอย่างๆ นี้
แหละ ก็เหมือนกันกับสมัยนั้น ใน "พระพุทธศาสนา" ก็มี
แบบอย่างกันหลายอย่าง มี "ทิวฏฐิ" กันคนละ "ทิวฏฐิ" ในสมัยนี้ ผู้รู้
จริง ก็จะต้องใช้ "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" ซึ่งจะสามารถ เทศนา
แสดงคำสอน ด้วยญาณวิธี หมายความว่า ทำด้วยความเก่งแห่ง
ปัญญา มีเชิง มีกลวิธีต่างๆ คนอื่นที่เขาเป็น นักบวชต่างๆ นั้นก็จะ
รู้ได้ จะได้ประโยชน์เช่นเดียวกัน

สมัยพระพุทธเจ้ามี "ปัญญาปะทีปะ" มีญาณ มีปัญญา อันเป็น
ประทีป ถ้ายทอดกันอยู่ สมัยนี้ก็ต้องใช้ "ปัญญาประทีป" อย่าง
เดิมอยู่นั้นแล เพราะสมัยไหนๆ ก็พยายามใช้ปัญญาประทีป

นี้แหละแสดงเทศนา เพื่อที่จะให้พระ หรือนักบวช ผู้ที่มีมมณ หลง
ตน ยึดดี ถือดี อวดดี อยู่ต่างๆนั้น คลายทิวฏฐิ ยอมแพ้ หรือพระ
ท่านมีญาณประทีปนั้น ท่านก็จะพยายาม แสดงธรรมเทศนา สั่ง

สอน กล่าว หรือว่า แสดงวิธี ให้พระที่กำลังมีดมน หลงตน ยึดดี ถือดี ว่าตัวดี อวดดี เหล่านั้น ยอมเห็นตามได้ เข้าใจในสัจธรรมได้ ไม่ว่าจะ เป็นสมั้ยไหน ถ้าใครมีปัญญา แก่ตนแล้ว "ปัญญาปะที่ปะ ชะลิโต" เป็นปัญญา เป็นดวงประทีปสูง ก็สามารถที่จะเป็น ผู้สาดส่องกระจายรังสีแห่งสัจธรรม ออกไปชมรัศมี ที่ยังไม่จริงได้ จะปราบความอวดดี ปราบความหลงตน เย่อหยิ่งของนักบวช แม้รุ่นเก่า เกิดก่อน หรือรุ่นที่ยังไม่ดีแท้ ยังไม่เป็นสัจธรรมจริงได้ ซึ่งก็ยากยิ่งแท้ แต่ถ้าคุณเป็นนักบวช ผู้มี ปัญญาปทีป นั้นจริง คุณก็ทำได้จริง ถ้าคุณไม่ได้เป็นนักบวช ที่มีปัญญาปทีป จริงนั่นสิ ! คุณก็ทำอันนี้ไม่ได้ ก็ให้ฟังไว้เท่านั้น

แต่ผู้ที่จะได้ประโยชน์สูงขึ้นมาแล้ว เมื่อขึ้น ชนะคนชั้น หลอกหลวงในโลก ขนาดนั้น ฉะนั้น ขึ้นต่อไป ตั้งแต่บทที่ ๖ นี้ก็ขึ้นสูงขึ้นๆ ผ่านชั้นชนะ"คนหลวง" ต่อมาก็ชนะ"พระหลวง" หรือ "นักบวชหลวง" ก็ต้องเตือนกันบอกกัน แม้จะเป็น"นักบวช" ผู้ที่ยัง ไม่บริสุทธิ์สูงสุด ก็ยังหลง"โลกียสุข" อยู่อีกต่างๆ ที่มันทำให้ต้องถือดี ต้องอวดดี ยึดตัวยึดตน ต้องยุ่งยากลำบากกัน เพราะเป็นเรื่องของความสุขชั้นสูง ที่"นักบวชก็ยังหลง" เป็นเรื่องของจิตชั้นสูง ชั้นสอนเขาปราบมาร เรียกว่า "มารในนักบวช" ที่ปราบครั้งนี้ เรียกว่า "ปราบมารชั้น

นักบวช" ไม่ใช่ปราบมาร ชั้้นคนธรรมดา มารชั้้นคนธรรมดา มีมือ
ตั้งพัน บอกไปแล้วแต่ต้น ตั้งแต่บทที่ ๑ มีมือที่มีมิด แต่นี้เป็นมารที่
อวดกล้า ว่าตัวเองนี่เก่ง มีสัจจะ มีตบะบ้าง มีแบบมีวิธีบ้าง
อะไรบ้างก็ตามแต่ แต่ตัวเองยังมีความหลอกอยู่ ไม่มีสัมมาทิฏฐิ
อย่างนี้ พระพุทธเจ้า ท่านปราบมาแล้ว และเราเอง
พุทธศาสนิกชนเอง นักบวชของพุทธศาสนา ในสมัยนี้แหละ ถ้า
ใครเป็นนักบวชที่มี "ปัญญาประทีป" อันรุ่งเรือง "ปัญญาปะทีปะ
ชะลิโต" ปัญญาที่เป็นประทีปรุ่งเรืองนี้ ก็ช่วยปราบนักบวชเหล่านี้
ด้วย อันนี้เป็น พาหุง บทที่ ๖

บทที่ ๗

นันทปะนันทะภูชะคัง วิพุทธัง มะหิตติง
ปุตเตนะ เถระภูชะเคนะ ทะมาปะยัันโต
อิทฐปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อันนี้ก็แปลกกันมาว่า "พระพุทธเจ้าขณะคนที่ติด ในเรื่องของตัวเองได้ แล้ว เป็นเจโต ที่มา ที่รู้ นึกว่าตัวเองถูก อันนี้เป็นนักบวชเหมือนกัน ปราบนักบวชชั้นสูงต่อมา ปราบนักบวชชั้นใหญ่ ที่คิดว่าตัวเอง เป็นผู้ที่ได้แล้ว ซึ่งความสูง ด้วยฤทธิ์อันนั้น ถือว่า ตัวเองเป็น "เถระภูษะเคนะ ทะมาปะยันโต" นึกว่าตัวเอง เป็นเถระที่ใหญ่ ที่มี ฤทธิ์เดช ดังหนึ่งพญานาคราช ใหญ่โตแล้ว

เพราะฉะนั้น ถ้านักบวชผู้ใดถือว่า ตัวเองเหมือนพญานาคราช อัน นี้ก็ไม่เน้น"ปัญญา" แต่อันนี้ เน้น"เจโต" คือได้ความสงบมาก ได้" วุปลโม สุขโ" มาก สงบมากที่สุด เป็นพญานาค สงบจนกระทั่ง หนึ่ง เจียบ ชั้นพญานาค เหมือนคนนอนหลับ พญานาคนอนหลับที่หนึ่ง พระพุทธเจ้าเกิดหนหนึ่ง ถึงตื่นที่หนึ่ง หรือ รู้สึกตัวที่หนึ่งนะ

"พญานาค"นี้ หมายความว่า สงบถึงขั้นนั้น สงบดิ่งแก่่ง เป็น"เจโต สมณะ" ไม่รับรู้ ไม่รับทราบอะไรทั้งนั้น นี้หมายความว่า เป็นผู้ที่มา ปฏิบัติธรรม มาแล้วได้รับความสงบ พระพุทธเจ้าปราบคนที่ มิจฉาทิฏฐิ พวกนี้เหมือนกัน โดยเกจิอาจารย์ (ผู้แต่งบทพาทุงฯ) ก็ จับความ ผูกเรื่องมาว่า พระโมคคัลลาเถระ ซึ่งเป็นพระสาวก นิรมิตรกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาค ชื่อมันโทปะนันทะ ถ้าเราปราบคน เดียวนี้ อย่างนี้ ก็คือ เราปราบนักบวช ที่มี

คุณลักษณะ เป็นดั่งพญานาค และนักบวชผู้นั้น มีความสงบรำงับ
ได้อย่างลึก แล้วก็ปราบด้วยวิธี "อิทธิปะเทสะวิธินา" ก็คือ เทศนา
ให้มีผลแก่ แสดงความจริงให้ปรากฏแก่ "อิทธิปะเทสะวิธินา"
ด้วยอุปเทศ มีฤทธิ์ ท่านแปลว่า อุปเทศมีฤทธิ์ เป็นอิทธิ อีก
ประเภท ต้องเทศนานั้นแหละ ให้มีความแก่ หรือมีฤทธิ์ (อิทธิ)
ยิ่งๆขึ้น ให้มีรายละเอียด มีแง่มุมต่างๆ ยิ่งๆขึ้น (อุปเทศ) ให้มี
เทศนาที่ดี มีอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์ มีความแก่กล้า
ถูกต้องอริยธรรม (คือ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ ที่เป็นเดรัจฉานวิชา) ด้วย
วิธีอันเยียมยอด เพื่อจะทำวิธี ให้เขาเห็นได้ เข้าใจได้ ว่ากลายเป็น
หลงความสงบ เป็นนั่นโทปนันทะ พญานาคตัวใหญ่ มันก็ยังไม่
เป็นที่สุดหรอก ไปหลงความสงบนี้ ก็ยังไม่เข้าท่า อันนี้เป็นเรื่อง
ของนักบวชแล้ว หรือ คนปฏิบัติธรรมชั้นสูง นักบวชด้วยการพึงรู้
นักบวชคนไหน ติดทิฏฐิของตัวเอง ว่าตัวเองแก่ (หลงในความ
หยุดความนิ่ง ความสงบของตน) อย่างนี้แล้ว ซึ่งเหมือนกับ
นักบวช เก่งในความลึกซึ้ง อย่างนั้นอย่างนี้ สามารถเรียนไฉ่โน่น
เรียนไฉ่นี้ ทำแก่ มีคำพูดแก่ สามารถที่จะแสดงไฉ่นี้ ได้แก่ แล้วก็
หลงในความรู้ หลงในความแก่ ความสามารถของตน อย่างนั้น ก็
จัดว่าเป็นประเภทที่ ยังหลงตัวอยู่เหมือนกัน การแสดงธรรม
เอาชนะ ด้วยการใช้วิธี ใช้ปัญญาอธิบาย ใช้พลังของความจริงที่มี

ยืนยันด้วยวิธี ต่างๆ นานา มากหน่อย เพราะว่า คนที่หลงความ
สงบนี้ มันเป็น "มานะ" ชั้นสูง เป็นความยากแสนยาก และนักบวช
ชนิดนี้ ปัญญาจะไม่ค่อยแล่น หรือ ส่วนมากไม่ชอบคิด ปัญญา
น้อย

เพราะฉะนั้น ต้องมี "อิทธิูปะเทศะ" มีวิธีที่จะแสดงอุปเทศต่างๆ
เหลี่ยมนั้น เหลี่ยมนี้ แสดงถึงกายธรรม วชิรธรรม มโนธรรม ออกมา
ให้เขาารู้ได้ เขาหมดทิฏฐิได้ จนเป็นผู้มี "สัมมาทิฏฐิ" รอบถ้วน และ
พร้อมทั้งแก้ไขความติด ความผิดนั้นๆ ได้ ถ้าใครได้สามารถช่วย
คนอย่างนี้ได้ คนนั้นก็ เป็น "ชิตะวามุนินโท" เป็นพระมุนี ที่เราชนะ
ได้ ซึ่งเป็นมารชั้นสูงมาก

ก่อนอื่นจริงๆ ก็ตรองตัวเราเองนั่นแหละก่อนว่า เราหลงความสงบ
หรือไม่? เรามีความสงบนั้น ต้องมีให้ได้จริง! แต่เราติดสงบ ติด
หยุด ติดคึดคู้หรือไม่ ถ้าไม่ติด เป็นผู้รู้แจ้งจริง ก็เป็น ชิตะวามุนิน
โท เอาทีเดียว จากนั้นจึงช่วยผู้อื่น ที่มีมิจฉาทิฏฐิ มีมิจฉาสมาธิ ให้
นักบวชผู้มี "มิจฉา" เหล่านั้น เข้าใจถูก เป็น "สัมมาทิฏฐิ" และถอด
ถอน ส่วนที่ไปหลงผิด จนเป็น "มิจฉาสมาธิ" นั้นๆ เสีย

"สัมมาสมาธิ" ของพระอริยะ อันมีมรรคองค์ ๘ นั้น ไม่ใช่สภาพที่
จะเข้าใจได้ง่ายๆ หรือเป็นได้ง่ายๆ ดัง สมาธิหลับตา ต้องมีความ

เข้าใจ อย่างถูกต้องจริงๆ (ผู้สนใจโปรดอ่าน "มหาจัตตารีสกสูตร" มัชฌิมนิกาย อุपरิปัณณาสก) และเป็นของศาสนาพุทธ เท่านั้น มันมีประโยชน์สูงสุด และมีสภาพประหยัดสุด มีระดับอนุโลม - ปฏิโลมอยู่ครบพร้อม เกื้อกูลเกี่ยวพันกับผู้อื่น เป็นความสมบูรณ์ของศาสนา หรือ เป็นความประเสริฐ สมบูรณ์ ของความเป็นมนุษย์ ผู้เข้าถึง ผู้เป็นได้จริง คนผู้ได้รับความสงบ แล้วก็หลงความสงบ ติดสงบ ก็จะชี้แจงเฉื่อยชาเนื่อย ปัญญา ก็จะเสื่อมลงๆ เมื่อความเกียจคร้านเข้าจับ นั่นไม่ใช่ความเป็นมนุษย์ประเสริฐ ของศาสนาพุทธเลย

ศาสนาเดิยรถีย์ ที่ปฏิบัติธรรมแล้ว ก็ไปจบที่"หยุด" เลิกโลกแบบพาซื้อ ทิ้งโลกแบบเถนตรง ไม่รับรู้กับโลก ไม่เกื้อกูลโลก ไม่เกื้อกูลมวลมนุษยชาติ ไม่เข้าใจความสุขของมวลมนุษยชาติ ไม่ช่วยมวลมนุษยชาติ ให้มีอริยญาณธรรม ได้ชื่อว่า ศาสนาหนีเอาตัวรอด หรือลัทธิเห็นแก่ตัว ศาสนานั้น ลัทธิอย่างนั้น หรือ ทิฎฐิอย่างนั้น เป็นเดิยรถีย์

แต่ศาสนาพุทธนั้น พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ธรรมวินัยนี้ ปฏิบัติเพื่อเกื้อกูลมวลมนุษยชาติ

ปฏิบัติเพื่อความสุขแห่งมวลมนุษยชาติ เพื่อยังหมู่มวลมนุษยชาติ
ทั้งหลายทั้งปวง ให้มากที่สุด อันจะตั้งอยู่ใน อริยวินัยธรรม (คือ
เป็นอารยชน เป็นมนุษย์ที่เจริญ ไม่ด้อยพัฒนานั่นเอง)

(จากสูตรต้นต. อังคุต ๑๓๕ ตามพระบาลีที่ว่า อธิ พรหมณะ พะหุชะ
นะหิตายะ ปฏิบันโน โหติ พะหุชะนะสุชาเย พหุสสะ ชะนะตา อริเยญาเย
ปติฏฐาปิตา)

ศาสนาพุทธสอนคนให้เป็นปราชญ์ ให้เป็นมหาบุรุษ ยิ่งบรรลุดุธรรม
ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อโลก โลกุตตรธรรมของพระสัมมา สัมพุทธ
เจ้านั้น เป็นคุณธรรมของมหาปราชญ์ ของมหาบุรุษ ที่จะคำจุน
โลก ช่วยมนุษยชาติ ไม่ใช่ธรรมที่ปฏิบัติแล้ว กลับกลายเป็น ผู้ได้
แต่ประโยชน์ตน เห็นแก่ตัวไปชิบ ! อย่างนั้นก็ไม่เลย อย่าเข้าใจผิด
หลงผิด (มิจฉาทิฏฐิ) กันว่า การปฏิบัติตาม โลกุตตรธรรมนั้น ก็
เพื่อ"ตัวเอง" เท่านั้น หรือบวชเป็นภิกษุเสีย จะได้ไม่ต้องมาอยู่ใน
โลก ปฏิบัติไปในทางโลกุตตรธรรมแล้ว ก็หมายความว่า เรารอด
พ้นแต่ตัว เราไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอะไร ให้เกิดแก่คนอื่นได้
โลกุตตรธรรมนั้น หมายถึง การแยกตนจากหมู่คณะ หรือ แยกตน
ออกจากสังคม ถ้าขึ้นใครเข้าใจ "โลกุตตรธรรม" ของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า เป็นอย่างนี้ ผู้นั้นก็ช่วยมาก ก็น่าสงสาร ที่ไปเห็นศาสนา
พุทธ เป็นอย่างนั้นเสียนี้ เพราะมันเท่ากับ หมายความว่า ศาสนา

พุทธ เนื้อๆแท้ๆ กลับไม่มีค่าอะไรเลยกับมนุษยชาติ หรือ ชัดกับ พระพุทธพจน์ ที่ยกขึ้นมายืนยันให้ฟัง เมื่อกี่นี้แน่ๆ

ศาสนาพุทธที่สอนให้มีทิวฏฐิแบบทั้งโลก ทั้งมนุษย์ "หยุด" ไปอย่าง พาชื่อ ดีๆ เป็นเถนตรง ไม่มีสติปัญญา ไม่มีวิปัสสนา แล้วก็ "เปื้อน หน่ายแบบเกลียดชัง" ความเป็นจริงของทุกๆ สิ่งในสังคัม เกลียด ชังวัตถุ เกลียดชังในพฤติกรรมของมนุษย์นั้น มันมีมาก่อนศาสนา พุทธจะเกิด และมีมากลัทธิด้วย และมันก็ไม่ใช่ความประเสริฐ ของความเป็นมนุษย์อะไร? มันเป็นเพียง "ความเห็นแก่ตัว" ของ มนุษย์เชิงหนึ่งเท่านั้น มันเป็นลัทธิที่สอนให้คนกลัว ! ไม่ใช่ลัทธิที่ สอนให้คนแก้แค้นกล้า อดอาจแข็งแรงต่อโลก เป็น"ที่พึ่ง"ของ มนุษยชาติ มันตรงกันข้ามกับลัทธิพุทธนะ ! มันเป็นเรื่องตื่นเขิน และ ไม่ใช่ความลึกซึ้งอะไร ที่จะเรียนรู้ หรือ ทำความเข้าใจ มันจึง ไม่เข้าใจง่าย และใครๆ ก็เข้าใจได้ไม่ยากจริงๆ

คนเป็นจำนวนมาก จึงเข้าใจกันอย่างนี้ และแล้วจึงคิดว่า ศาสนา พุทธ ก็มี"ทิวฏฐิสัมบูรณ์" แบบนี้บ้าง ซึ่งมันไม่ใช่!

แต่ศาสนาพุทธ ก็ไม่เป็นทาสสังคัม ไม่หลงใหลติดใจ ในพฤติกรรม ของมนุษย์ ไม่เป็นทาสวัตถุ ไม่เป็นทาสอารมณ์จิต และมี "กรรมวิธี" (มรรควิธี) ในการปฏิบัติเพื่อเรียนรู้ เพื่อลดละ เพื่อขัด

เกลาอารมณ์จิต ที่เคยหลงเคยติด เคยเป็นทาสสิ่งเหล่านั้น ออก
ให้เกลี้ยงสนิท จนอยู่กับโลก อยู่กับสังคม อยู่กับวัตถุ อยู่กับ
พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหลายได้ โดยจะได้ชี้ ช่วยลด ช่วยเพิ่ม
ให้แก่สังคม เป็นครูของมนุษย์ ของสังคม เกื้อกูลเขา ช่วยให้เขาอยู่
เป็นสุขขึ้น และฉลาดขึ้นอย่างแท้จริง ตรงตามพระพุทธพจน์ แน่ๆ
ผู้เป็นครูนั้นๆ ก็เป็นผู้"ประหยัดสุด" เพื่อ "ประโยชน์สูง" จริงๆ

ดังนั้น แม้จะปฏิบัติกัน จนบรรลุได้ ในช่วงหนึ่ง ได้รับผลเห็นแจ้ง
ว่า การหยุด การพัก การไม่ต้องยุ่งกับอะไรๆ นั้นมันสบาย มันว่าง
มันง่าย มันสงบจริงๆ นักปฏิบัติธรรม ที่ไม่มีครูอาจารย์สอน ถูกทิศ
ถูกทาง จริงๆ ก็จะได้ติดสงบ หลงความสงบ หลงความหยุด หลง
ความพัก ความไม่ต้องยุ่งกับงานการ กับเรื่องอะไร ทั้งหมดเลย จะ
อยู่มันเฉยๆ นิ่งๆ น้อยๆ ไม่มีความขวนขวาย ไม่มีความขยัน เป็น
ใบ้ เป็นเศษมนุษย์ เป็นกากคน ที่เหมือนของสูญเปล่า ไร้ค่า ไร้
แรงงาน ทั้งทางกาย ทางปัญญา แต่ก็ยังกินอาหารในโลกอยู่กับ
เขา ยังใช้สอยวัตถุต่างๆ บางรายที่ยังไม่ใช่รายเก่ง ก็จะเป็นเศษ
มนุษย์ที่เปลืองพอได้ แต่บางรายก็เก่งเหมือนกัน เป็นเศษมนุษย์
จริง และไม่เปลืองวัตถุโลก ไม่มีพฤติกรรมเยี่ยง มนุษย์ปุถุชนโลกๆ
นั่นก็นับว่า เป็นความเก่งอย่างหนึ่ง เหมือนกัน แต่ก็ได้

หมายความว่า หมดกิลลล พ็ยงแต่หางวัตถุ หางลิ่งที่ป็ยง"เหตุ"
หางกิลลลกายนอกลงไปเท่านนั ถ้าจิตที่หมดกิลลลจรังแล้ว อยู่กับเหตุ
ป็ยจัจกายนอกลง อะไรก็ไต้ จัจะเรียกลงว่าเหน็อโลก เหน็อวัตถุในลอก
จัจะช็อว่า"ลอกุตระ" แท้

แต่น็ยงลัมฉลลลัมพัณท์กับวัตถุบางอย่าง พฤตลการรรมของมณุษย์
บางอย่างไมไต้ ก็ยงไมเปล่า ไม่วางในจิตจรัง ยงหวั่นไหว ตอการ
การทบอยู่ จัต้องหลบลลล หรือเล็ยงอยู่ป้าอยู่เขาอยู่ถ้า ที่หางไกล
ลอก็ย จนตายไปก็เยอะ ช็ยที่จรัง ก็ไมช็ยของงายเลย ที่คนจะ
ปฏลปตัตน จนปละปล่อยจิต หยุดจิต ละมาได้ ถ็งขั้นทังพฤตลการรรม
ที่ปุกุชนเขาตลทัง ลอก็ยะทางกามราคะ ขั้นละเว่นกันไต้แนนนๆ จน
ดูประหนึ่งป็ยง "อนาคามี" หรือป็ยงผู้ไมยไต้ บ้านชองเร็อนชาน
ทรัพย์ลลนสมบตัลอะไร บางคนทังละไปไต้ จนตราบตาย จากไปเลย
ก็ไมน็ยอย แต่มันก็ยงไมช็ยจุดสูงสุดของ ศาสนาพุทธ

การลด ละ สงบ ร้างบมาได้ออกปานน็ ก็ป็ยง"ผู้ประเสลลล" (นาค)
ขั้นหนึ่ง แง่หนึ่งเหม็อนกัน แตยงไมสูงสุด จรังๆนั้น อาจะละ จะ
เว่นสมบตัลลอก ละเว่นพฤตลการรรมอย่างมณุษยลอก ออกมาได้ พ็ยง
เพราะตลดสงบ ช็ยป็ยงการเสพย์ตลดชนลดหนึ่ง เพราะอุปาทาน
สุดโต่งชนลดหนึ่ง หรือเพ็ยงเพราะหางเหตุ หางป็ยจัจหางกิลลล อัน

เป็นเพียงวัตถุภายนอก เป็นเพียงรูปธรรม มิใช่เหตุที่เป็นนามธรรม เป็นที่สุดพร้อม เป็นเพียงภายนอก มิใช่ในภายใน อย่างถูกต้องแท้ ด้วยปัญญาจริงเท่านั้นเอง จึงทนได้ แต่ถ้ายังสัมพันธ์ สัมผัสโลก อยู่ จะทนไม่ได้ จึงจะต้องเอาชนะความติดสงบ ติดหยุดนี้ให้ได้ และจะต้องเรียนรู้ พิสูจน์แล้วว่า "มุจฺฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ" คือสัมผัสโลกธรรมใดๆ สัมพันธ์อยู่กับโลก ทั้งหลาย อย่างไร จิตใจของเรา ก็ไม่มีหวั่นไหว จริงๆ ได้แท้ จึงจะเป็น "ชิตะ วามุนินโท" เป็นมุณีผู้ชนะ สูงขึ้นไปให้ได้อีก

นี่ก็เป็นสภาพธรรม และความรู้อันได้มาจาก "พาหุง บทที่ ๗" ก็ สูงขึ้นๆ มาตามลำดับ ชั้นนี้มันชั้น "ปฏินิสสัคคะ" คือ ชั้น"ย่อนคิน" หรือ "สละคิน" มันเป็นชั้นสูง ถึงขนาดเข้าใจสภาพจริงที่แท้ว่า ได้ แล้ว ก็เป็นอันได้ และไม่ต้องการ"ติด"นี้ ! ไม่ต้องการเอาก็ได้ ซึ่งเรารู้ว่า เราก็ยังได้อยู่นั่นเอง

บทที่ ๘

ทศคาหะทิฏฐิภุชะเคนนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรหมัง วิสุทธิชุตติมิตติพะกาภิกานัง
ญาณาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ซึ่งก็แปลกันมาว่า "พระพุทธรองค์ชณะพระพรหม ผู้มีนามว่า ท้าวพะกา
ผู้มีฤทธิ์ อันสำคัญว่า เป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ มีมืออันท้าว
ภุชค์ คือทิฏฐิ ที่ตนถือผิด รัตริ่งไว้แน่นแน่นแล้ว ด้วยวิธีวางยา อัน
พิเศษ คือ เทศนาญาณ ฯลฯ"

ขั้นนี้มันขั้นสุดท้ายแห่งมุนีจริง คือขั้นปราบพระพรหม เป็น
อภิญญาขั้นสุดท้าย หรือเป็น"อิทธิวิธี" ลำดับปลายขั้น "ใช้อำนาจ
ทางกาย ไปตลอดพรหมโลก" มันเป็นขั้นสูงกว่า "เหาะไปใน
อากาศ เหมือนนก" ขั้นสูงกว่า "ลูปคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ ซึ่งมี
ฤทธิ์ มีอานุภาพมาก ด้วยฝ่ามือ" กันเสียอีก

คือ ขั้นต้องชนะ สภาพที่เรียกว่า "พรหม" ทั้งหลาย เกจิอาจารย์
ท่านก็จับเรื่องขึ้นมาว่า พระพุทธรองค์ชณะพระพรหม ผู้มีนามว่า
ท้าวพะกา ผู้มีฤทธิ์ ซึ่งสำคัญว่า ตนเป็นคนเก่ง ยิ่งใหญ่ ถ้าผู้ใดยัง

"มิจฉาทิฏฐิ" อยู่ ยังไม่มีปัญญารู้ว่า "พรหม" นั่นก็คือ "จิตวิญญาณ"
และไม่ใช่อยู่นอกฟ้า นอกดินไหนหรอก ! มันก็คือ จิตวิญญาณ
ของเราตัวเอง อยู่ในตัวเราเอง

นี่แหละ! ต้องตรวจ ต้องอ่าน ต้องรู้แจ้งให้ได้ จะปราบพระพรหมฯ
ก็ไม่อยู่นอก พระพรหมก็อยู่ในจิตของเราเอง พระพรหมอยู่
ในจิตของคุณทุกคน ทุกคนมีจิตพระพรหม อันนี้ภาษาพระ ท่าน
เรียกว่า "มมังการ" หรือ "อหังการ" อยู่ในตัวคนเป็นๆ นี้เอง ไม่ใช่
ล่องลอยอยู่ในอากาศ อยู่บนยอดไม้ ยอดเขา ยอดดินอะไร หรือ
ไม่ใช่ไปสิงสู่อยู่กับรูปปั้น รูปหล่ออะไร ถ้าใครยังงมงาย

"มิจฉาทิฏฐิ" อยู่ รู้ไม่ออก จับในตนไม่ได้ ก็ไม่มีหวังได้เป็น "ชิตวา
มุณินโท" พระพุทธเจ้าท่านก็ปราบพระพรหม นี้ตั้งชื่อเป็น ปุคค
ลาธิชฐาน ทำวปะกาพรหม มีฤทธิ์ คือสำคัญตนว่า เป็นผู้รุ่งเรือง
เป็นผู้ยิ่งใหญ่ สูงส่ง ว้างั้นเถอะ สูงด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีทิฏฐิ ถือ
ตนถือตัว มีมืออันทำวฆงค์ คือทิฏฐิ ที่ตนถือผิदनั้นหนะ มัน
หมายความว่า เจ้าของจิตวิญญาณเอง นั่นแหละ ยังหลงยึดเอา
จิตเอาวิญญาณ ที่ตนเป็นอยู่มียู่ ว่าเป็น "ตน" เป็นประหนึ่ง "ของ
ของตน" เลยไม่หมดสิ้น"อัตตา" ไม่จบกิจ เป็นผู้บรรลุอรหัตต์ไปได้
สักที "พรหมโลก" หรือ ลักษณะพรหม มันมีอีกหลายแบบ หลาย

ขนาดหลายชั้น ต้อง"รู้ชัด" และ มีอำนาจเอาชนะพรหมได้จริงๆ ซึ่ง
ล้วนแต่คือ "จิตวิญญาณ" ในตัวเรา นี่เองจริงๆ

แม้"จิตวิญญาณ" ของใครจะเก่ง จะดีบริสุทธิ์ จากกิเลสหยาบต่ำ
จากกิเลสอย่างกลาง แม้จะกิเลสอย่างสูงละเอียด มาได้จริงแท้ สูง
จริง เก่งจริง ดีจริง บริสุทธิ์จริง ออกปานใดก็ดี มันก็เป็นความดี
จริง สูงจริง เก่งจริง บริสุทธิ์จริง ของจิตวิญญาณนั้นๆ ตามขนาดที่
ตนละตนเล็ก ตนหลุดพ้นมาได้จริง แต่อย่าเผลอไป "หลงตน" ว่า
ตนมีดี ตนมีตัวเก่ง ตนบริสุทธิ์ แล้วก็หลงแหงน หวังหวังความ
บริสุทธิ์ ถือ"เจ้าตัวสูง" ยึดเจ้าตัวเก่ง ตัวดีนี้เหนียวแน่น จนมัน
กลายเป็นเหตุให้ "ตนทุกข์ตนลำบาก" หรือ ตนทำกิจการอะไร ก็
ไม่บังเกิดผลสูงส่ง ดียิ่งขึ้นไปๆ ได้กว่านั้นอีก เป็นอันขาด ได้รู้มา
นิด ได้ดีมาน้อย ก็จะไปหลงตัวหลงตนเข้า ก็นั่นแหละ ระวังๆ
เถอะ!

มุขินี้ชั้นนี้ จะต้องมี"ปัญญา" ชั้นชาตญเชิง ชั้นฉลาด เห็นอชั้นจริงๆ
เป็น "ญาณาคะเทนะวิธินา" ตัวจริงตัวแท้ ที่จะต้องรู้"ความจริง" ที่
ตัวเอง (มีอตตัญญู) และจะต้องรู้ "ความดีความเก่ง" หรือ "ความ
ยังไม่ดี ยังไม่เก่งจริงๆ" ของผู้อื่น (บุคคลปโรปรัญญู) ทั้งของหมู่
กลุ่มต่างๆ (ปริสัญญู) เพื่อดำเนินการจรรโลง ก่อการรังสรรค์ที่ดี

ให้เกิดแก่สังคม แก่มวลมนุษยชาติ จึงจะต้องมี "มัตตัญญู" คือ จะต้องรู้ขนาด รู้ประมาณจริงๆ อย่าว่าแต่วัตถุเลย ถึงสภาพของ "อรูป" หรือ "นามธรรม" แท้ๆ ว่าจะปั้นขนาดใด ประมาณกันขึ้นไหน จะต้องปั้นออกมาให้ได้ ตามประมาณจริงๆ และจะต้องมี "กาลัญญู" คือ กาละอย่างไรควร กาละอย่างไรควร ก็จะต้องรู้จริง ให้ถูกต้อง "อัตตะ" ลงตัวเป็น "กุศลธรรม" และหรือ "อกุศลธรรม" กันให้ดีที่สุด ที่สามารถตลอด ไม่ใช่เอาแต่ "ตน" เป็นใหญ่ ไม่ คำนวณของคนอื่น ไม่อนุโลมผู้อื่นเลย เห็นแต่ตน มองออกแต่ตน ตามใจแต่ตน เชื่อแต่ตนตะพึด ฝ่ายเดียว อย่างนี้แหละพระพรหม (อิตตาทิปปัตถะ)

โดยเฉพาะ ต้องปราบความถือดี ยึดตัวยึดตนที่ตนเอง นั้นแหละ ก่อน นั้นแหละคือ "การปราบพระพรหม" หรือคือ "มานะสังโยชน์" ตัวสำคัญนั่นเอง

ถ้าเรา "หลงความใหญ่" ท่านเรียกว่าเป็นพระพรหม หลงตัวเองว่า มีฤทธิ์ มีความสามารถ มีความดี มีความเก่ง (แม้จะมีจริง) มี อำนาจ หลงตัวหลงตน ว่าตัวเองใหญ่ ตัวเองโต อะไรอย่างนี้ จิต ตัวเองนั้นแหละ คือพระพรหม หลงตนเอง มี "วิมานะ" หรือมี "วิมาน" ที่ไม่ยอมปล่อย มีจิต "มานะทิฏฐิ" ถือตัวถือตน ถือสิ่งที่ตน

มี ตนเป็นมากขึ้น หรือ ไม่ยอมปล่อยให้ยอมวางเลย มันก็จะนึกว่าตัวเองเก่ง นึกว่าตัวเองเหนือเขาทั้งโลก อย่างไม่มีโอกาสว่าง ไม่หมด"ชาติ" สภาพจิตจะยึดจัด จนเห็นชัดว่าเป็น พระพรหม (พระเจ้า) ที่เดียว เป็นผู้บงการ เป็นผู้บันดาล เป็นผู้สร้าง เป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้เผด็จการ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าใครรู้เท่าทันในตน จะต้องพยายามประมาณตน กำราบตัวเอง ถ้ามัน "มากไป" ก็ดี หรือ "ดูไม่ดีไม่งาม" ก็ดี ด้วยวิธีต่างๆ ที่จะสามารถปราบตนลงได้ "ใช้ปัญญาประกอบให้มาก"

หนึ่ง ถ้าตนดีจริง ใหญ่จริง เก่งจริง ก็ไม่ใช่ จะ"หลงผิด" เสียอีก ไม่ยอมแสดงตัว ตามจริง ให้มันวนซ้ำ กลับกลายเป็นว่า ตนเล็ก ตนน้อย ตนด้อย ตนไม่ดี ตนไม่เก่ง อยู่ตะพืด มันก็วนไม่รู้จบ ไม่องอาจ ไม่ยืนหยัดความจริง ไม่มีที่พึ่งสุดท้าย คนผู้ยังไม่ละเอียดยัง ยังไม่แน่จริง ก็จะ"วน"ดังนี้ แล้วก็มักจะแก้ตัว ด้วยคำว่า "นั่นเป็นการถ่อมตัว" ลักษณะเช่นนั้น คือ "อุทัจจะสังโยชน์" ทั่วๆ ของ "พระพรหม" ตัวร้าย จะต้องปราบให้"หยุด" ให้มันคง ให้เลิกวน ให้ได้ละเอียดยไปอีก ดังนี้ เป็นต้น

ที่จริงตนดี ตนกลาง ตนเล็กขนาดไหนๆ ก็ขอให้รู้"ความจริง" และใช้ความจริง ให้ถูกกาละ ถูกเทศะ ถูกฐานะ อย่างองอาจ แก้ว

กล้า มั่นใจ และสุขภาพที่สุด ตามปัญญาที่ได้ไตร่ตรอง อย่างสูงสุด
เกิด ซึ่งบางที่บางกาละ จะต้องจำ"ถ่อมตน" ในบางเหลี่ยม แต่ก็
ต้องแสดงความดีจริง ความใหญ่จริง ที่ตนมีจริงนั้น ออกมาได้
จริงๆ จึงจะต้องใช้ปัญญาใช้ญาณ เป็น "ญาณาคะเทนะวิธินา"
อันยิ่งกว่า "ปัญญาปะทีปะชะลิโต" กันจริงๆ

จะเห็นได้ว่า มันสุดยอดสุดยากที่สุด แต่แค่ขั้นจะปราบ ความเป็น
"พระพรหม" ของตน ลงไปได้ นั่น ก็สุดแสนจะยากยิ่ง นักแล้ว ยิ่งจะ
ไปปราบความเป็น "พระพรหม" ของผู้อื่น อีกละก็ เอ๊ย! มันไม่ใช่
ของง่ายเลย มันต้องใช้ "ญาณาคะเทนะวิธินา" คือ ต้องใช้ "ญาณ
ปัญญา" ใช้การแสดงด้วยกรรมวิธี แส่นฉลาด ช้อนเชิง กันจริงๆ
ลึกซึ้ง มีอิทธิฤทธิ์จริงๆ

และการ "หมดตัว-หมดตน" หรือ "ไม่ถือตัวไม่ยึดตน" ที่ว่ากันเป็น
ภาษา สำนวนกันนั้น ก็มีใช้ว่า จะเป็นคนต่ำ ปล่อยให้ใครๆ ก็
เหยียบก็ย่ำไป จนคนเขาเข้าใจผิดไปหมด ไม่มีการแสดง "ความ
จริง" ว่าเรามีความดี มีความสูง ชั้นนั้น ชั้นนี้จริง ก็ไม่ใช่จะเถรตรง
พาชื่อ เสียอย่างนั้นไปหมด จนกลายเป็น "หมดตัว-หมดตน" ก็คือ
ให้ใครดูถูกได้หมด ทำตนต่ำไปตะพึด ว่า "ไม่ถือตัว ไม่ยึดตน" ก็ไม่
ยึดไม่ถืออะไรไปตะพึด ความดีก็ไม่ยึด อนุโลมตามชั่วตะพึด

ความถูกก็ไม่ยึด ถูกก็ได้ ผิดก็ได้ ตะพึดไปหมด เป็นพระก็ไม่ยึดศีล ไม่ยึดวินัย หรือ ทั้ๆที่เห็นใน"สัจจะ" แต่ก็ไม่ช่วยกันยึดใน "สัจจะ" นั้น ไม่พยายามต่อสู้ยืนหยัด เพื่อยืนยง"สัจจะ"นั้น อะไรอย่างนั้น มันก็สุดโต่งเลยเถิดไป เป็นคนไร้ปัญญา และไม่เป็นหลัก เป็นผู้นำ เป็นที่พึ่ง อะไรในโลกกันได้เลย "สรวง" ก็เลยไม่มี "โลกนาถ" ก็ไม่มี เท่านั้นเอง จงระวังเถิด ! ในคำว่า "ไม่ยึด ไม่ถือ" ก็มีใ้ว่าจะเป็น คนหลักลอย เลอะๆ เทอะๆ

แท้จริงที่สุดนั้น ผู้บรรลุหรือผู้รู้ยิ่ง ผู้หมดตัวหมดตน อย่างแน่แท้ มีปัญญา รู้ดีรู้ชั่วชัดเจน รู้ถูกรู้ผิดจริงจัง นั้นแหละ คือ ตัวผู้ต้อง "ยึด" ต้อง"ถือ"หลักความจริง ยึดความถูก ถือ"สัจธรรม" ทั้ๆ เป็น"ที่พึ่ง" ให้แก่มวลมนุษยชาติ ให้แก่โลก จึงจะเรียกว่า "สรวง" (ที่พึ่ง) ของผู้ยาก หรือถ้าเป็นผู้สูงยิ่งเยี่ยมมาก ก็เป็น "โลกนาถ" อันคือ ที่พึ่ง ของชาวโลกได้จริง

ดังนั้น ผู้เป็นมหาบุรุษ หรือเป็นอริยบุคคล จึงจะต้องเป็นผู้รู้แจ้ง ในความจริงแท้ ของความจริง ตนเป็นอย่างไร? มีอย่างไร? แค่นั้น? ก็จะต้องแสดงตามจริง นอกจาก บางคราว ท่านอนุโลม "ถ่อมตน" ให้เท่านั้น ก็จะไม่ขัดตามจริงเท่าไร! ส่วนจะ "เบ่งตน" ใหญ่เกินจริง นั้นไม่ควร และอริยบุคคลจะไม่ทำ ฉะนั้น คราวใด ท่านต้อง

แสดงตัว"ตามจริง" ว่าท่านใหญ่จริง สูงกว่าจริง ดีเหนือเขาจริง คน
ก็มักจะมองไปว่า เป็นการ"ยกตน" เป็นการ "ข่มขี้ผู้อื่น" อยู่บ่อยๆ
เสมอๆ ก็เป็นความจริง !

และท่านก็"รู้"แจ้งในความจริง อย่างนี้ แล้วท่านก็ "ไม่ยึดไม่ถือ" ใน
คนผู้ไม่รู้ความจริงนั้นๆอีก ท่านเห็นใน"สัจธรรม" และเห็นใน
"ความจริงใจ" เป็นความจริงจัง เป็นที่สุดเอง แล้วท่านก็รู้จักจบ
รู้จักที่สุดเอง เป็น"สัจจะ" ลงตัว ตรงกับพระพุทธพจน์ที่ว่า "อัญญา
ปน โว ภิกขเว ตถฺหึสฺสึยา อลัง อตฺตมนตฺตายะฯ"

จะเป็น "จิตวามุนินโท" หรือมุนีผู้ชนะกัน ชั้นสูงสุดยอดนั้น จึงต้อง
มี ญาณวิเศษ มีญาณทัสสนะ หรือ มีอธิปัญญา กันชั้นปลายสุด
(อันต) รู้ความเหมาะสมเป็นที่สุดจริงๆ แม้จะรู้ตนเองว่า เราไม่มี
กิเลสแล้ว (อรรห) ก็ดี จึงจะเกื้อกูลมวลมนุษยชาติ จะเพื่อความสุ
ของมวลมนุษยชาติ ยังมวลมนุษยชาติเป็นอันมาก ให้เข้าถึงความ
เป็นอารยชน (อริยญายธรรม) ได้จริงๆ เป็นที่สุด

บุคคลเช่นนั้นแล คือ "อรหันต์" (อรรห+อันต)

ผู้ชนะพระพรหม ผู้เหนือพระเจ้าได้จริงอย่างนี้ จึงคือ "จิตวามุนิน
โท" ที่มีผล เพราะได้เรียนรู้ พานุง ๘ เป็นคาถา พาให้ศึกษาค้นคว้า

จนหยั่งแจ้งแทงทะลุได้จริง มิใช่ว่าเรียน "พาหุ ๘" แล้วก็ได้แค่
ท่อง แค่สวด แลกข้าว แลกของกินๆ ใ้ๆ จนตายไปเท่านั้น หรือ
มีหน้าซำ เอาไป"หลอก"ผู้คน ใ้่งมงาย หลงใหล เลอะเทอะ ว่า
คาถานี้ เป็นของขลัง เป็นคำที่ท่องแล้ว กล่าวขึ้นมาแล้ว จะเกิด
ฤทธิ์พิลึกๆ สวดเดินหน้า ถอยหลัง เท่านั้นเที่ยว เท่านั้นเที่ยว แล้ว
จะบันดลบันดาลอะไร ตลกๆ แฝงซ้อน ซ่อนเงื่อน มีแต่ความมืด
มัว งงงวย งมงาย ไม่รู้เหตุ ไม่แจ้งปัจจัย ไม่เข้าใจเหตุ ไม่แทงทะลุ
ผล อย่างนั้นไม่ควรเลย ผู้หลอกนั้น ก็ได้อเวจีไปแท้ๆ ระวังๆ กัน
เถิด !

ผู้ใดศึกษาเข้าใจถ่องแท้ใน "มาร" ที่มีพันมือ คืออะไร?

"ยักษ์" ที่แข็งกระด้าง ไม่อดไม่ทน คืออะไร?

"เดรัจฉาน" ที่เมามัน โง่เง่าคืออะไร?

"คนใจหยาบ" ที่อำมหิตคืออะไร?

"คนลวงโลก" ที่แสนใ้ร้าย ต่อต้านคืออะไร?

"นักบวชผู้ลวงโลก" ที่ยกตนถือดี ดื้อด้าน แต่มีดมนคืออะไร?

"นักบวชที่ติดหยุด ติดสงบ" ดังพญานาค คืออะไร?

"พระพรหม" ผู้แสนใหญ่ แสนสูง แสนดีจริง คืออะไร?

แล้วมี "อิทธิวิธี" ต่างๆแก้ไข ปราบปราม จนปราบมาร ปราบยักษ์
ปราบเดรัจฉาน ปราบคนใจหยาบ ปราบคนหลงโลก ปราบนักบวช
จอมลวง ปราบนาค ปราบพระพรหม ได้เป็นผู้ชนะ ครบ ๘ อย่าง
แปดระดับนี้ ถูกตัวถูกตนจริง หมดเชื้อ หมดวิญญาณ์ร้าย อย่างนี้
ผู้นั้นก็สุด

"เอตปิ พุทธชะยะมังคละอัฐฐะคาถา

โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที

หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวะนิ

โมกขัง สุขัง อธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ"

ซึ่งเป็นบทสรุปสุดท้าย ของเกจิอาจารย์ ผู้ประพันธ์คาถา พาหุง ๘
นี้ว่าไว้ มีความหมายไทยๆ ก็ว่า

"นรชนใด มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธ

ชัยมงคล ๘ คาถา แม้เหล่านี้ ทุกๆวัน นรชนนั้น ฟังละเอียด ซึ่ง

อุบัตถันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นอเนก ถึงซึ่งวิโมกขจิตวา

ลัษ อันเป็นบรมสุขแลฯ"

ก็จริง ถ้าใครมีปัญญาแท้ ไม่เกียจคร้าน สวดขึ้น รำลึกขึ้น แล้วก็
ร่วม "ประพฤติปฏิบัติไปด้วย" จนละเอียดได้จริง เล็กเสียดได้จริง
เข้าถึงซึ่งวิโมกขจิตวาลย์ ก็จะเป็นบรมสุขแท้

แต่ถ้าเอาแต่ท่อง เอาแต่สวดร้องกัน รุ่นแล้วรุ่นเล่า คนแล้วคนเล่า
ไม่ได้รู้อะไร ยิ่งกว่านั้น มันก็ไม่มีทาง ช่วยให้ละเอียดได้ ซึ่งอุปัท
อันตราย อันใดแน่ๆ

ข้อสำคัญคือ เรื่อง"ขอ" ซึ่งสวด"ขอ" "อ้อนวอนขอ" เดินเวียนรอบ
"ขอ" ใดๆ ก็ตาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ตึงเตือนไว้ชัดเจน
ว่า "ไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้" พูดอย่างนั้นๆ ขึ้นแล้ว ก็"ขอ" ให้เป็น
ตามที่พูด มันจะเป็นไปได้ง่ายๆ เหรอๆ? พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของเราเน้น "การกระทำ" (กรรม) ที่ครบครัน จริงจัง ทั้งกายกรรม
วจีกรรม มโนกรรม ที่ต้องรู้แจ้ง แล้วทำให้เป็นจริง ถูกจริง ตรงจริง
โดยไม่ต้อง"ขอ" มันก็เป็นจริง มีจริง ได้จริง เอาแต่ปากพูดท่อง มัน
จะได้จริง เป็นจริงแท้ กันแค่นี้กัน

ก็ลองคิดเห็นกันดีๆ ขอให้"ทำ" เกิด รู้ให้ถูกให้ตรง แล้วทำให้เกิด
ให้เป็นเกิด ถ้ายังไม่เกิดยังไม่เป็น ก็อย่าพูดอวดพูดอ้าง ว่าเราเป็น
ถ้ายังไม่รู้จริงๆ ก็อย่าพูดอวด พูดอ้างว่าเรารู้

ที่ได้เล่า ได้ขยายความมาทั้งหมดนี้ ก็คิดว่า คงจะพอรู้กันได้ ตั้งแต่
บทที่ ๑ ถึงบทที่ ๘ ไม่มากก็น้อย ผู้รู้ได้ และ ทำได้จริง ก็เป็น
"ชิตวา มุนินโท" จริงๆ โดยไม่ต้อง "ขอให้ช่วยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่
ท่าน ด้วยเดชแห่ง พระพุทธช่วยมงคลนั้น" ขอเอาไม่ได้ !

มันเรื่องของการปราบกิเลส ตัณหาของตนเอง จะไปขอให้กิเลส
ออกไป มันบอกง่ายปานนั้นหรือ เจ้ากิเลสหนะ ! ถ้าจะใช้เพียงว่า
ขอให้คุณเอาไปประพฤติ ให้บรรลุประสบผลเทอญ อย่างนี้ล่ะก็
พอพูดได้ แต่คุณจะเอาไปประพฤติหรือไม่ ก็คุณล่ะทีนี้ จะทำ
หรือไม่ทำ ก็จบล่ะ ไม่ "ขอ" อะไรกันอีก

**** ****

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม เดือน กรกฎาคม ๒๕๒๐